

РЕШЕНИЕ

№ 52

гр. Бургас, 28.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на трети декември през две хиляди двадесет
и първа година в следния състав:

Председател: Георги Д. Пепеляшев
Членове: Даниел Н. Марков
ГЕОРГИ ХР. ИВАНОВ

при участието на секретаря Жанета Здр. Кръстева
в присъствието на прокурора Светослав Здравков Маринчев
като разгледа докладваното от Даниел Н. Марков Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20212100600924 по описа за 2021 година

С присъда № 260093 от 23.06.2021г., постановена по НОХД № 4479/2019г., Бургаският районен съд признал подсъдимия Б. Г. Б., ЕГН ***** от гр. Бургас за невиновен в това, че в периода от 02.08.2018 г. до 04.08.2018 г. в Република Гърция и Република Турция, спомогнал на Д.Ж.Ж., извършил престъпление по чл. 321, ал. 3, предложение 2 и предложение 3, т. 1, връзка ал. 1 НК; чл. 213а, ал. 3, т. 3, връзка ал. 2, т. 2 и т. 3, предложение 2, връзка ал. 1, връзка чл. 20, ал. 2 НК; чл. 330, ал. 2, т. 4, връзка ал. 1, връзка чл. 20, ал. 3 и ал. 4 НК; чл. 330, ал. 2, т. 4, връзка ал. 1, връзка чл. 20, ал. 3 и ал. 4, връзка ал. 1 НК; чл. 330, ал. 2, т. 4, връзка ал. 1, връзка чл. 20, ал. 3 и ал. 4, връзка ал. 1 НК, да избегне и да бъде осуетено спрямо него наказателно преследване, като на 02.08.2018 г. е транспортирал с лек автомобил, марка „Мерцедес Вито“, с регистрационен № А 5555 НА обвиняемия Д.Ж.Ж. от град Солун, Република Гърция, през границата между Република Гърция и Република Турция до град Истанбул, Република Турция и за периода от 02.08.2018 г. до 04.08.2018 г. му предоставил за ползване стая

в хотел „Рамада“, която била резервирана на името на Б.Б., без да се е споразумял с това лице – Д.Ж.Ж., преди да е извършило самото престъпление, поради което и на основание чл. 304 НПК го оправдал по повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл. 294, ал. 1 НК.

Със същата присъда подсъдимият Б.Б. е признат за невиновен за това, че на 05.08.2018 г. в град Бургас, в дома си на адрес *****, в спалното си помещение е държал 57 /петдесет и седем/ броя фабрични патрони, калибър 7,62x39 мм, представляващи боеприпаси по смисъла на чл. 7, ал. 1 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия /ЗОБВВПИ/ - „Боеприпаси за огнестрелни оръжия по смисъла на този закон са патрони или изстрели или техните компоненти – снарядени гилзи, капсули или снаряди, които се използват в огнестрелно оръжие“, без да има за това надлежно разрешение, изискуемо, съгласно чл. 50, ал. 3, връзка ал. 1 и ал. 2, връзка чл. 56, ал. 1, връзка чл. 76, ал. 1 от ЗОБВВПИ, поради което и на основание чл. 304 НПК го оправдал по повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл. 339, ал. 1 от НК, връзка чл. 50, ал. 3, връзка ал. 1 и ал. 2, връзка чл. 56, ал. 1, връзка чл. 76, ал. 1 от ЗОБВВПИ.

С присъдата подс.Б. е признат за невиновен и за това, че на 05.08.2018 г., в град Бургас, в дома си на адрес: *****, в спалното си помещение е държал огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях, както следва:

В гардероб – огнестрелно оръжие – ловна карабина марка „СА-93“, калибър 7,62x39 мм, с фабричен номер АВ342860 и 100 /сто/ броя боеприпаси, калибър 7,62x39 мм, за същото огнестрелно оръжие, въз основа на надлежно издадено от съответните органи на МВР Разрешение № ***** за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси за тях, със срок на валидност *****, като не взел необходимите мерки за сигурност и особено мерките предвидени в надлежните правилници наредби или инструкции, а именно чл. 98, ал. 1 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОБВВПИ) в редакцията си ДВ, бр. 103 от 2016 г. – „Огнестрелните оръжия и боеприпасите за тях се съхраняват в метални каси, неподвижно закрепени, снабдени със секретно заключващи се устройства - за физическите лица на постоянния им адрес.“

В метална каса – огнестрелни оръжия - пистолет „Байкал-442“, калибър 9x18 мм, с фабричен номер АТМ7168, пистолет „Байкал-442“, калибър 9x18 мм, с фабричен номер АТМ7486, пистолет „Байкал-442“, калибър 9x18 мм, с фабричен номер АТМ7334 и 90 /деветдесет/ броя боеприпаси, калибър 9x18 мм, за посочените огнестрелни оръжия, въз основа на надлежно издадено от съответните органи на МВР Разрешение № ***** за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси за тях, със срок на валидност 17.12.2022 г., издадено на „Б.“ ЕООД – град Бургас, като не взел необходимите мерки за сигурност и особено мерките предвидени в надлежните правилници наредби или инструкции, а именно чл. 98, ал. 1 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОВВВПИ) в редакцията си ДВ, бр. 103 от 2016 г. „Огнестрелните оръжия и боеприпасите за тях се съхраняват в метални каси, неподвижно закрепени, снабдени със секретно заключващи се устройства - за физическите лица на постоянния им адрес“, поради което и на основание чл. 304 НПК го оправдал по повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл. 338, ал. 1 НК.

С присъдата съдът се е произнесъл по веществените доказателства, съхранявани в Служба КОС при Четвърто РУ при ОД на МВР – Бургас, като е постановил:

пистолет „Байкал-442“, калибър 9x18 мм, с фабричен номер АТМ7168; пистолет „Байкал-442“, калибър 9x18 мм, с фабричен номер АТМ7486; пистолет „Байкал-442“, калибър 9x18 мм, с фабричен номер АТМ7334; 90 /деветдесет/ броя боеприпаси, калибър 9x18 мм и 6 /шест/ броя пълнители, да бъдат върнати на „Б.“ ЕООД гр. Бургас;

142 /сто четиридесет и два/ броя патрони, калибър 7,62x39 мм и 15 /петнадесет/ броя изстреляни гилзи от патрони, калибър 7,62x39 мм – да бъдат върнати на Б. Г. Б. и Н. Б. Б..

ловна карабина, марка „СА - 93“, с фабричен № АВ 342860, калибър 7,62x39 мм, да бъде върната на собственика Б. Г. Б..

Против присъдата е подаден въззивен протест на прокурор при Районна прокуратура Бургас, според който присъдата е неправилна, необоснована и незаконосъобразна, като са изложени съображения за допуснати нарушения

на БРС при събиране и проверка на доказателствата. Иска се въззивният съд да упражни правомощията си по чл.336, ал.1, т.2 от НПК като отмени първоинстанционната присъда и постановявана нова, с която подсъдимият да бъде признат за виновен и осъден по вменените му с обвинителния акт престъпления, да отмени или измени разпореждането на първоинстанционния съд по веществените доказателства и да възложи на подсъдимия разноските по делото. Алтернативно се предлага на подсъдимия да се наложи съответно административно наказание за нарушения на ЗОБВВПИ. В срока по чл. 322 от НПК е постъпило допълнение към подадения протест, в което подробно се развиват доводи за незаконосъобразност на присъдата, като се атакуват фактическите констатации и правните изводи на БРС. Сочат се пропуски и процесуални нарушения в дейността на съда по събиране, анализ и оценка на доказателствата, които са довели до неправилни правни изводи за липсата на обективните и субективните признаци на престъпленията, предмет на обвинението. Излагат се оплаквания, че неоснователно от доказателствената съвкупност са изключени показанията на група свидетели от съществено значение за разкриване на обективната истина и неправилна интерпретация на доказателствената съвкупност. Аргументира се, че допуснатите съществени процесуални нарушения са довело до ограничаване на Прокуратурата в правото ѝ да поддържа обвиненията срещу подсъдимия и да иска неговото наказване, а от друга страна и до неправилно приложение на закона, поради оправдаването на подсъдимия по обвиненията, които са установени и доказани.

Пред въззивния съд представителят на БОП поддържа протеста в цялост, с аргументи, изложени в писменото му допълнението и доразвити с анализа на конкретни доказателства.

Защитникът на подсъдимия - адв. Менков, моли съдът да остави без уважение протеста. Намира присъдата за правилна и законосъобразна. Счита доказателствения анализ на БРС за верен и задълбочен. Поддържа изцяло доводите от пледоарията си пред първоинстанционния съд.

Защитникът адв. Найденов също изнася подробни доводи, че от събраните по делото доказателства не се установява подс.Б. да е извършвал вменените му престъпления. Намира присъдата за правилна и моли да се потвърди.

Подс.Б. в личната си защита изразява неразбирането си какво престъпление е извършил, а в последна дума моли за справедливост и да потвърждаване на първоинстанционната присъда.

Въззивният съдебен състав, след като обсъди доводите на страните, доказателствата по делото и при цялостната проверка на обжалваната присъда, независимо от основанията посочени от страните, на основание чл. 314, ал. 1 от НПК, намира за установено следното:

Липсата на мотиви е абсолютно съществено нарушение на процесуалните правила по чл.348, ал.3,т.2 от НПК и е налице както при пълното им отсъствие, така и при схематична, повърхностна, непълна, неясна или формална аргументация на съда. Посоченият порок в дейността на съда, пряко ограничава правото на страните да получат ясен отговор на своите въпроси, от една страна, а от друга, не предоставят възможност да се разбере действителната воля на съда по същество.

Първостепенният съд е събрал и проверил множество доказателства и доказателствени средства за установяване на обстоятелствата, включени в предмета на доказване, очертан в нормата на чл. 102 от НПК. Частично основателни са оплакванията на прокуратурата относно дейността на БРС по събиране на доказателства и техния анализ. Не е налице съществено нарушение на процесуалните правила по чл.348, ал.3,т.2 от НПК, защото задълбоченият прочит на първоинстанционните мотиви позволява да се проследи начина на формиране на вътрешното убеждение на БРС по фактите от предмета на доказване и разкрива основните аргументи за направените правни изводи, релевантни за отговорността на подсъдимия. В най-обобщен вид, достигнатият с възприетата в коментираните мотиви форма на изложение краен правен резултат не налага отмяна на протестираната присъда, поради съображенията изложени по пунктове **I.2** и **II.2** от решението.

Предоставяйки възможност на прокуратурата да обоснове тезата си по желания начин, въззивната инстанция уважи направеното искането за допускане повторен разпит на свидетелите Н.У. и В. ИВ. К., а по свой почин допусна повторен разпит на свид. М.Т., като прецени, че се налага за изясняване на обстоятелствата по делото.

Различията в оценката на годността и достоверността на

доказателствените средства, правена от настоящия състав, води до различия във фактическите изводи на тази инстанция с тези, възприети от първата инстанция. Въз основа на обсъждането на всички доказателствени източници в тяхната съвкупност, настоящата инстанция намира за установени следните фактически обстоятелства:

Подс. Б.Б. е роден на ***** в гр.К., ***** гражданин с ***** образование, *****. Със съпругата си М. Б.а и семействата на двамата си сина Н. и Г. Б.и, живеели в семейно жилище, представляващо жилищна сграда с идентификатор 07079.671.346.1, състояща се от сутерен, партерен етаж и два жилищни етажа с административен адрес *****.

Подс.Б. като ЕТ“Б.-Б.Б.“ и чрез участие в собствеността и управлението на множество търговски дружества, сред които е „Б.“ ЕООД, със седалище и адрес на управление в град Бургас, улица *****, се занимава с производство и търговия на селскостопанска продукция - л.28, т.10 от досъд.п. На произведените на 27.10.2019г. местни избори за общински съветници и кметове е бил издигнат от местна коалиция „Ние гражданите“(ДРП Българска пролет, БЗНС,РДП, ЗС“Ал.Стамболийски) и избран за ***** –л.171 от НОХД№4479/19г. Според представения председателен доклад подс.Б. участва активно в обществен и политически живот, ползва с ес авторитет сред колегите си, риска от вреди е нисък и не могат да се дефинират лица или обстоятелства, които биха го увеличили, а самия той не притежава потенциал да причини вреда и не е вероятно да я осъществи –л.53 от НОХД№4479/19г.

Подсъдимият имал Разрешение № ***** от 13.06.2017 г. от Началника на 04 РУ при ОДМВР - гр. Бургас, валидно до 13.06.2022 г., за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси за тях,съответно за:

- 1 брой пистолет, марка „Глок“ 43, с фабричен № ВАУТ941, калибър 9х19 мм;

- 1 брой ловен полуавтомат, марка „Браунинг“, с фабричен № 113MV15726, калибър 12;

- 1 брой ловна карабина, марка „Браунинг“, с фабричен № 311MX10676, калибър 7,62 и

- 1 брой ловна карабина, марка „СА-93“, с фабричен № АВ342860, калибър 7,62x39 мм. Разрешението за съхранението на тези оръжия се отнасяло за адреса, на който живеел подсъдимия, а именно в *****. В декларация от 02.10.2017г., подадена по повод издаване на същото решение, подсъдимия е декларирал, че придобитите от него оръжия и боеприпаси ще се съхраняват при условията на чл.98 от ЗОБВВПИ - л.115, т.13 от досъд.п.

„Б.“ ЕООД, също имало издадено от Началника на 01 РУ при ОДМВР - гр. Бургас Разрешение № *****/18.12.2017 г., валидно до 17.12.2022 г., за съхранение на:

- 1 брой късоцевно огнестрелно оръжие – пистолет, с дължина на цевта до 30 см, марка „Байкал“ 442, с фабричен № АТМ7168, калибър 9x18 мм,

- 1 брой късоцевно огнестрелно оръжие - пистолет, с дължина на цевта до 30 см, марка „Байкал“ 442, с фабричен № АТМ7334, калибър 9x18 мм,

- 1 брой късоцевно огнестрелно оръжие - пистолет, с дължина на цевта до 30 см, марка „Байкал“ 442, с фабричен № АТМ7486, калибър 9x18 мм и

- съответно боеприпаси за всяко едно от тези оръжия.

Съгласно разрешението трите къси нарезни оръжия е следвало да се съхраняват по местонахождението на адреса на управление на дружеството в град Бургас, улица *****. Именно там е била извършена проверка по повод подновяване на разрешението, според която фирмата е създавала необходимите условия за съхранението, разполага с каса „укрепена по изискване“, а офисът е обезпечен с видеонаблюдение и „има договор за охрана под СОТ с охранителна фирма „Аркус“ Сигурност.“ – л.61, т.20 от досъд.п. Със Заповед № 35 от 05.12.2017 г. на управителя на търговско дружество „Б.“ ЕООД, подс. Б. се определил за отговорник по съхранението, носенето, предаването и приемането на служебните оръжия. В същата заповед било посочено, че служебните оръжия следвало да се съхраняват в съответствие с изискванията на Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОБВВПИ) в офиса на дружеството, намиращ се на адрес: гр. Бургас, улица *****. л.61, л.49 т.ХХ от досъд.п.

Личния си пистолет, марка „Глок“ 43, с фабричен № ВАУТ941, калибър 9x19 мм, ведно с два броя пълнители за него, 51 броя патрони калибър 9x19 мм, трите служебни пистолета марка „Байкал“ 442, калибър 9x18 мм, с

фабричени №№ ATM7168, ATM7334 и ATM7486, с 6 броя пълнители за същите пистолети и 90 броя патрона, калибър 9X18 мм, както и 2 броя патрони, калибър 7,62x39 мм, подсъдимият държал в метална каса, разположена до врата на използваното от него спално помещение в жилището си.

В гардероб от дървесен материал, намиращ се в същото помещение, вдясно от дървен шкаф, поместен в гардероба, подсъдимият държал ловна карабина, марка „СА-93“, калибър 7,62x39 мм, с фабричен № АВ342860, 5 броя пълнители, съвместими с гнездото на тази карабина и 155 броя патрони, калибър 7,62x39 мм, от които единични бройки били съхранявани в хартиена опаковка, а останалите – поставени в пълнителите.

Останалите оръжия, за които подс.Б. разполагал с разрешително - 1 брой ловен полуавтомат, марка „Браунинг“, с фабричен № 113MV15726, калибър 12 и 1 брой ловна карабина, марка „Браунинг“, с фабричен № 311MX10676, калибър 7,62 са били съхранявани също в дома му, но в специално помещение, представляваща обособена в пространство под стълбището до гаража ниша с входна метална врата.

С постановление от 01.07.2016 г. прокурор от Специализирана прокуратура образувал досъдебното производство № 45/2016 г. по описа на ГД „БОП“ - МВР, пр. пр. № 348/2016 г. по описа на Специализирана прокуратура срещу неизвестен извършител и неизвестни извършители – група лица за престъпления по чл. 321, ал. 3, пред. 2 и предл. 3, алт. 10, вр. ал. 1 от НК и по чл. 321, ал. 3, пред. 2 и предл. 3, алт. 10, вр. ал. 2 от НК

На 30.07.2018 г. свидетелите Д.Ж., С.А.А. и Н. Ц.Р. около 22:36 часа напуснали територията на Република България през граничен контролно-пропускателен пункт „Капитан Петко войвода“ с лек автомобил, марка „Порше“, модел „Панамера“, с регистрационен № А 6669 НВ, собственост на „ХИТ РЕНТ А КАР“ ЕООД, с управител свид.М.П. . В 22:50 часа с лек автомобил, марка „Ауди“, с регистрационен № А 1204 МР свид. Н.Р. и Г. Р. Г. се върнали обратно в Република България , а свидетелите Д. Ж. и С.А. в 22:49 часа влезли през ГКПП Орменион в Република Гърция, където се придвижили до град Солун и отседнали в хотел „Hyatt Regency Thessaloniki“ („Хаят Рийджънси Тесалоники“).

Рано сутринта на 02.08.2018 г. подс. Б. и неговият шофьор - свидетелят

Й.П.Д., потеглили за Република Гърция с лек автомобил, марка „Мерцедес“, модел „Вито“, с регистрационен № А 5555 НА, собственост на „Б.“ ЕООД. Целта на пътуването била среща на подсъдимия в гр.Солун и посещение на болнично заведение в гр.Истанбул за предвиден на 04.08.2018г. контролен преглед в болница „Яшар“- л.31 от НОХД№4479/19г. на БРС. Около 03:49 часа те преминали през ГКПП Лесово-Хамзабейли, разположен на българско-турската граница и след наложен им престой, поради недопускане на автомобили с български регистрационни номера продължили пътуването си през територията на Република Турция. Около 08:13 часа през ГКПП Кастанеон влезли на територията на Република Гърция. По-късно същия ден пристигнали до хотел „Хаят Рийджънси Тесалоники“, гр.Солун, където била срещата на подсъдимия, за която закъснял. Свид.Д. спрял автомобила пред паркирани автомобили и останал в него, за да го премести при нужда, а подс.Б. отишъл в хотела. Там се забавил около 30 минути. Като се върнал, подсъдимият казал, че продължават за гр.Истанбул. Потегляйки свид.Д. чул почукване по автомобила, спрял и видял между паркираните автомобили свид.Д.Ж.. Подсъдимият излязъл и разговарял със свид.Д.Ж., след което съобщил на шофьора си, че свид.Д.Ж. ще пътува с тях до гр.Истанбул. Багажа на свид.Д.Ж. бил донесен от момче и като го натоварили в автомобила, управляван от свид.Д., потеглили ГКПП Кипи - Ипсала, разположен на гръцко-турската граница.

След обед на път към гръцко-турската граница подс.Б. се обадил на свободно говорещия турски език свид. Н.У. и го помолил да му запази стая в хотел в гр.Истанбул в района между летището до Босфора. Свидетелят запазил стая чрез уеб страницата booking.com в хотел „Рамада“ и се обадил на подсъдимия да потвърди резервацията и да му обясни къде се намира хотела. В този разговор подсъдимият му казал, че му трябва не една, а три стаи, без да уточнява броя легла и за кого са другите две стаи. Свид.У. отменил старата и направил нова резервация за три стаи в същия хотел, отново се чул с подсъдимия, казал му за новата резервация и отново пояснил къде се намира хотела. Подсъдимият му предложил да вечерят заедно, ако свидетелят пътува за уикенда до гр.Истанбул.

Около 18:54 часа на 02.08.2018г. тримата напуснали територията на Република Гърция през ГКПП Кастанеон, но не били допуснати да влезат в Република Турция, защото турските власти сутринта не били регистрирали

излизането от турска територия към Гърция на същия лекия автомобил, с който са пътували. Одобрение за влизане са получили около 19:52ч., след което била извършена митническа регистрация и проверка на автомобил с ренгенов скенер. Около 20:49 часа подс.Б. и свидетелите Ж. и Д. преминали границата и влезли в Република Турция.

Същата вечер на 02.08.2018 г. подс.Б. и свидетелите Д. и Ж. и пристигнали в град Истанбул и се придвижили до хотел „Рамада“, ж.к. „Атакьой“, бул. „Фишекхане“. Свид. Д. дал паспорта си на подсъдимия и се върнал до автомобила, където момче от хотела натоварило багажа им (по два сака на всеки) в количка и ги отнесло в хотела. Подс. Б. наел три стаи с номера 1101, 1102 и 1302, след което се върнал до автомобила и дал ключа от стаята на свид. Д., който изчакал същото момче да се върне и вземе ключовете, за да паркира автомобила. Подсъдимият се настанал в стая номер 1101, свид. Д. в стая № 1302, а свид.Ж. в стая №1102.

След известно време същата вечер тримата се събрали в стаята на свид. Д., да пият „по една ракия“, каквато последният свидетел си носил, но свид.Д.Ж. скоро ги напуснал.

На следващата сутрин тримата се срещнали във фойето и с такси, повикано от хотела отишли да ядат в заведение. Върнали се в хотела отново с такси.

Същия ден - 03.08.2018г. ,свид.Т.П. е имала възможност да се освободи по рано и заедно със свид.Н.У. отпътували за гр.Истанбул с управляван от свидетеля автомобил. Преди да преминат граница на Република Турция на свид.У. е разтоварял със свид.Ш., на когото отказал да пътуват заедно, защото последният е бил в гр.Бургас. Казал е и на подсъдимия, че ще има възможност да бъде с приятелката си през почивните дни в гр.Истанбул и подс.Б. го помолил да запази маса в ресторант за да вечерят заедно, като казал, че с него ще бъдат още 5 човека. Свид.У. запазил маса в „Парк Флора“ в гр. Истанбул.

Вечерта тримата подс.Б. и свидетелите Д. и Д.Ж. отново се срещнали във фойето на хотела, за да отидат да вечерят. Там са видели със пристигналите И.С. Та, М. АТ. Т., Ш. Р. Ш., а в кафето пред хотела ги очаквали се свидетелите Н. М. УЗ., Т.П.П.. Компанията се разделила , като подсъдимият, свидетелите Т.П. и М.Т., отпътували с автомобила, управляван

от Н.У., а свидетелите Д.Ж., И. Т.а, Ш. Ш. и Й. Д. потеглили с такси към ресторант „Парк Флора“ в гр.Истанбул.

По време на вечерята е било шумно и от компанията си говорили близо седящите един с друг – на масата един срещу друг са седели подс.Б. и свид.У., отляво на подсъдимия е седял свид.Ш., до него свид.Д. и след него свид.М.Т.. Отдясно на свид.У. е била свид.Т.П., до нея свид. И. Т.а и след нея, накрая на масата - свид.Д.Ж.. Свид.У. и подсъдимият говорили за бизнес. В разговор със свид.М.Т. в началото на вечерята свид. Ж. му е казал, че е разбрал за акцията в Бургас и че бил обявен за издирване, като изразил учудване как тогава не бил спрял на границата. Докато вечеряли свид.М.Т. казал на свид.Д., че вечерта ще бъде в неговата стая. Вечерята била платена от подсъдимия и след полунощ компанията решила да напусне ресторанта. Отново се разделили на две групи, като таксито, в което пътували Д.Ж., И. Т.а, Ш. Ш. и Й. Д. пристигнало преди останалите в хотел „Рамада“. Там турски полицейски служители задържали свидетеля Д.Ж., установили и ограничили останалите свидетели, а по късно ги отвели в сграда на полицейско управление в гр.Истанбул. Свидетелите Ш. Ш. и Н.У. превеждали от и на български език и от превода им се изяснило, че свид.Д.Ж. бил издирван с червена бюлетина от Интерпол.

Подсъдимият и свидетелите Й. Д., Н.У., М.Т., Т.П. и И. Т.а са били ескортирани от турските власти и предадени на българските власти на 04.08.2018г., като считано от 23:50мин. на същата дата били задържани по реда на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМвР – по основание - за установяване на съпричастност към престъпната дейност по ДП №45/2016г по описа на ГДБОПМВ и предотвратяване уведомяването на членовете на ОПГ. През това време са били извършени претърсвания и изземвания в техни имоти и движими вещи. Освободени са били по различно време на 05.08.2018г., като първи е освободен свид.Д. – в 15:45ч., а последен в 22:50ч. - подсъдимия - заповеди за полицейско задържане – л.38-л.49, т.8 от досъд.п.

Претърсването в дома на подсъдимия в град Бургас, ***** е било извършено на 05.08.2018 г. за времето от 10.00 часа до 15.00 часа. и в хода на същото са били намерени описаните по-горе оръжия и боеприпаси на посочените места, където са били фактически държани от подсъдимия. Освен тях, върху и от споменатата каса от спалнята му са били намерени и иззети

различни по вид документи, ръкописно изписани листи и значителна сума пари. В обособеното помещение под стълбището освен ловния полуавтомат и ловната карабина на подсъдимия, двете марка „Браунинг“, са били намерени още 1 бр. ловен автомат марка „Бенели“, калибър 12, с №С591252/М46282, 1 бр. ловна карабина, марка „Арсенал“, калибър 7,62х39 мм, с № ВА371801, 1 брой ловен полуавтомат, марка „Бенели“, с фабричен № U263174/S327059, калибър 12; 1 брой ловна карабина, марка „Бенели“/ цев СВ064065, с фабричен № ВВ064065, калибър 300 и 1 брой ловна карабина, марка „Верней Карон“, с фабричен № 59Е747, калибър 9,3 мм ВР и боеприпаси.

За първите две от допълнително установените дългоцевни огнестрелни оръжия имал разрешение да съхранява, носи и употребява синът на подс. Б. - Н. Б. Б.(Разрешение № 20160220267/09.08.2018 г., издадено от Началника на 04 РУ - гр. Бургас с валидност до 08.08.2021 г. –л.137-л.138,!+ от досъд.п.), а последните три дългоцевни огнестрелни оръжия са били включени в приложението на аналогично разрешение, издадено на другия син на подсъдимия – Г. Б. Б.. Посоченият в разрешенията на Н. и Г. Б.и адрес на съхранение на оръжията съвпадал с този на подсъдимия - гр. Бургас, *****.

Претърсването и изземването в дома на подсъдимия е започнало след пристигането на конвоирания, поради задържането му подсъдим и е било проведено в негово и в присъствието на две поемни лица и технически помощници - Д.А. и извиканият на място служител в Служба „КОС“ към 04 РУ – Бургас – свид. С.Й.. Започнало е от спалното помещение на подсъдимия и в началото му там е била и съпругата на подсъдимия – М. Б.а. Помощ за осигуряването на достъпа до имота и при организацията за провеждането на процесуално следственото действие са оказали свидетелите А.П., И.З., С.Д. и патрулно-постови полицаи. Свид. С.Й., въз основана на донесените от него служебни документи(„наблюдателни дела“) е сравнявал намерените оръжия по вид и номер с описаните в приложенията към разрешенията на подсъдимия и синовете му. Идентификационни данни на оръжията, по смисъла на §1,т.15 от ДР на ЗОВВПС и вида на патроните били отразени в протокола за претърсване и изземване.

След приключване на претърсването били иззети намерените в касата служебните пистолети на “Б.” ЕООД , трите марка „Байкал-442“, калибър

9x18 мм, 90 броя патрони, калибър 9x18 мм; 6 броя пълнители и 2 патрона, калибър 7,62x39 мм, както и намерените в гардероба на спалнята на подсъдимия ловна карабина, марка „СА-93“, с фабричен № АВ 342860, калибър 7,62x39 мм; 155 броя патрони, калибър 7,62x39 мм. При предявяване на протокола за претърсване и изземване, подсъдимият ръкописно е отразил забележката, че „патроните, калибър 7.62x39 мм не са повече от допустимите, тъй като има 2бр. оръжие с тия размери и се полагат 200 броя“. – л.27-л.30, т.7 от досъд.п., л.14-л.16, т.4 и л.5-л.8 от приложена към него прокурорска преписка. Освен посочените оръжия и патрони били иззети още банкноти с различен номинал, копие от разписка, листи от тефтер, договор за прехвърляне на дружествени дялове между Б.Б. и „Аркус Сигурност Бургас“ООД, листи с изписани цифри и номера.

Протоколът за претърсване и изземване от 05.08.2018 г. бил одобрен от Специализирания наказателен съд с Определение от 06.08.2018 г. по НЧД № 2542/2018 г. по описа на СпНС.

По воденото досъдебно производство № 45/2016 г. по описа на ГД „БОП“ - МВР, пр. пр. № 348/2016 г. по описа на Специализираната прокуратура са били назначени и изготвени дактилоскопна и балистична експертиза.

С постановление на Специализирана прокуратура от 06.08.2018 г. по същото досъдебно производство били отделени материали относно извършено престъпление по чл. 294, ал. 1 от НК, което е било изпратено по компетентност на Районна прокуратура - град Бургас и е било прието по компетентност от РП - Бургас с постановление от 07.08.2018 г. Образувано било досъдебно производство № 98/2018 г. по описа на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура – град Бургас; пр. пр. № 6831/2018 г., пореден № 2202/2018 г. по описа на Районна прокуратура – Бургас, водено за престъпление по чл. 294, ал. 1 от НК.

С ново постановление от 10.08.2018 г. на прокурор от Специализирана прокуратура от досъдебно производство № 45/2016 г. по описа на ГД „БОП“ - МВР, пр. пр. № 348/2016 г. по описа на Специализираната прокуратура, били отделени и материали относно извършено престъпление по чл. 339, ал. 1 НК на територията на град Бургас и материалите по отделеното дело, ведно с изследваните от вещите лица веществени доказателства, иззети с протокол за

претърсване и изземване от 05.08.2018 г. от дома на подсъдимия, също било изпратено по компетентност в Районна прокуратура – град Бургас, където отново било прието по компетентност на 10.08.2018 г., като материалите били обединени към досъдебно производство № 98/2018 г. по описа на ОСЛО при Окръжна прокуратура – град Бургас.

I. По обвинението за извършено престъпление по чл.294, ал.1 от НК

1. Въз основа на събраните и проверени в хода на съдебното следствие пред районния съд и в хода на въззивното съдебно следствие доказателства, настоящият състав намира, че възприетите от БОС изводи налагат съществени различия по отношение на някои от значимите за обвинението по чл.294, ал.1 от НК факти, поради различната оценка на част от доказателствените източници.

Обстоятелствата относно пътуването на подс.Б. от гр.Бургас до хотел „Хаят Рийджънси Тесалоники“, срещата със свид.Д.Ж. и последвалото пътуване до хотела „Рамада“ в гр.Истанбул, настоящият състав установява от показанията на свид.Д., дадени пред БРС; отчасти от показанията на свид.Д.Ж. - относно факта на срещата му пред хотел „Хаят Рийджънси Тесалоники“, гр.Солун с подсъдимия, договарянето им за пътуват заедно към Турция и пътуването им до хотел „Рамада“; отчасти от приобщените показания на свид. С. А. от досъд.производство – в частта им относно пътуването ѝ със свид.Д.Ж. и отсядането им в хотел „Хаят Рийджънси Тесалоники“, гр.Солун; от показанията на свид.Н.У. във въззивно следствие и приобщените му показания от разпита му в досъдебното производство на 23.08.2018 г. - относно проведените разговори и неговото съдействие при преминаване на турско-гръцката граница и запазване на трите стаи в хотел „Рамада“. В посочените части показанията на свидетелите се допълват, няма значими противоречие между съобщеното от тях и съответства на данните за преминаването им на границите на България, Гърция, Турция.

От тази относително непротиворечивата съвкупност различия се констатира само с предоставената от ДМОС справка на л.85, т.16 от досъд.п., според която влизането на свид.Д.Ж. Република Гърция, е станало

на 02.08.2018г., когато той е излязъл, което е в противоречие с останалите факти по делото. По същия начин липсва съответствие и с данните от изпълнената заповед за разследване от гръцките власти, според които липсва регистрирано запазване на стаи в хотел „Хаят Редженси“ в гр.Солун на имената на Б., Д., Ж. и А., както липсват данни за видеозапис, „защото лицата не са попадали в обсега на техническото съоръжение“- л.31/п.47, л.71 от т.16 от досъд.п. Отсъствието на посочените данни не променят по никакъв начин двете обстоятелства, установени – от показанията на А. – че двамата със свид. Ж. са пренощували в „Хаят Редженси“ в гр.Солун и от показанията на Д. и Ж. – че срещата на Ж. с подсъдимия се е състояла на паркинга на същия хотел.

Обстоятелството, че подс.Б. е имал в гр.Истанбул за предвиден за 04.08.2018г. контролен преглед в болница „Яшар“ се установява от приложения на л.31 от НОХД№4479/19г. на БРС протокол от медицинското заведение.

Причината за съобщеното от свид.Д. закъсняване за срещата в Гърция - забавянето на пътуващите с автомобил „Мерцедес Вито“, с рег. № А 5555 НА подсъдим и свид.Д. на турската граница на 02.08.2018г. рано сутринта се установява от предоставената от турските власти информация за установена забрана да не бъде допускано влизане на превозни средства с български номера от 23:55ч до 09:00ч. – л.95, т.17 от досъд.п.

Необходимо е да се посочи, че отразеното в първоинстанционните мотивите обстоятелство, че подсъдимият и свид.Д. били срещнали на територията на хотелския комплекс свидетелите Д.Ж. и С. А., като след разговора между Б. и Ж., последният се сбогувал със С.А.А., е доказателствено необезпечено. Липсват каквито и да са доказателства за възприемане на свид.А. на срещата пред хотела, а посочените твърдения БРС, без да се съобразява със събрания от него доказателствен материал, е преписал от обвинителния акт, който пък в тази му част се основава на процесуално негодни източници.

Обстоятелствата свързани с настаняването в хотел „Рамада“, гр.Истанбул и посещенията на заведения в гр.Истанбул, съдът извлича отново от показанията на свид.Д., но дадени в досъдебното производство и приобщени в тази им част в първоинстанционното съдебно

следствие; от показанията на свид.Н.У. дадени пред настоящия състав и приобщените по реда на чл.281, ал.4, вр.ал.1 от НПК, както и от показанията на свид. Т.П., частично от показанията на свид.Ш. Ш. и от приобщените показания на свид М.Т. от разпита му от досъдебното производство на 05.08.2018г.

Показанията на свид. Д., депозирани в разпита му пред следовател на 23.08.2018г., в частта им отнасяща се до пребиваването му в гр. Истанбул са били приобщени чрез прочитането им от БРС по молба на прокурора (л.465 от НОХД№4479/19г. на БРС), предвид разликата в твърденията, съобщаваните от него тогава и пред БРС. Въпреки че БРС неправилно се е позовал на ал.5 от чл.281 от НПК, предвид липсата на съгласие от подсъдимия и защитниците му, с приобщаването им не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, т.к. съдът е бил длъжен да стори това, но прочитането им е следвало да се основава на ал.4, във вр. ал.1, т.1 от същия кодекс.

От ценените показания на този свидетел се извлича, че след пристигането си подсъдимия, свид.Д.Ж. и свид.Д., заедно са отишли до рецепцията на хотел „Рамада“,гр.Истанбул , където свид. Д. си оставил паспорта си на подсъдимия за да оформи настаняването, а самият той се върнал пред хотела до спрения автомобил, където служител от хотела взел от автомобила и отнесъл багажа им. Докато чакал отвън същият служител да се върне за да вземе ключа и паркира автомобила, подс.Б. излязъл и му дал ключа от хотелската стая. От разказа му става ясно, че този свидетел не е присъствал на регистрирането на тримата от администрацията на хотела и не може да предостави информация как тя се е била извършена. Също така става ясно, че не е имало съмнение, че тримата ще бъдат настанени в този хотел. Той е отнесъл неговия и на подсъдимия багажи в стаите им, а този на свид.Ж. е оставил във фойето на хотела.

Твърденията на свид.Д. в разпита му пред БРС, че на следващия ден свид. Д.Ж. бил казал, че знае заведение с хубаво шкембе, че е дошъл с такси да вземе Д. и подсъдимия и че след връщане от заведението свид. Ж. заминал някъде с такси (гърба на л.462, от НОХД №4479/19г. на БРС), са неверни, но и показателни за посоката, в която се цели на промяната им. Всъщност, от отговорите на уточняващите въпроси на прокурора се установява, че свид.Д. е

съобщавал свои предположения, че е „почти сигурен“, че свид.Ж. бил чакал такси и че не бил спал в хотела, защото бил казал, че на 03.08.2018г. ще дойде да ги вземе с такси- л.463 от НОХД№4479/19г. на БРС . Предположения и умозаклученията на свидетеля не могат да бъдат ценени, защото са извън обстоятелствата, установими от това гласно доказателствено средство - фактите, които свидетелят е възприел - чл.117 от НПК.

В приобщените показания от досъдебното производство, същият свидетел много убедително е посочил, че на следващата сутрин , след срещата на тримата – Б., Ж. и Д. във фойето на хотела, инициативата да се яде супа е на подсъдимия, решението е било взето тогава, а таксито за пътуването до заведението е повикано от хотела и точно момчето от хотела е обяснило на водача на таксито къде да ги откара. Тримата отново се върнали с такси в хотела .- л.60, т.14 от досъд.п.

От същите приобщени показания на свид. Д. се установява, че колкото пъти и по какъвто и да е повод се е срещал с подсъдимия, докато са били в гр.Истанбул преди да бъдат ограничени от турската полиция, на тези срещи винаги е присъствал свид.Ж. - същата вечер за пиене в стаята му, следващата сутрин за да ядат супа и на вечерята в ресторант „Парк Флора“ в гр.Истанбул, свид. Ж. е бил в хотела преди и след всяка от срещите. Същият факт се констатира и от показанията на свид. Н.У. при отиването в хотел „Рамада“, за да вземат подсъдимия за вечеря. Тези обстоятелства сочат че свид. Ж. е ползвал стая в хотел „Рамада“ в гр.Истанбул.

Фактическият извод на БРС, че „св. Ж. се настанил в хотел „Юксел“, кв. „Фатих“, стая 210 в Истанбул, пренощувал там и не е пребивавал в хотел „Рамада“, е неверен. Той се базира на твърденията в същия смисъл в показанията на свид.Ж. в съдебно следствие. Поради предложения в мотивите формален преразказ на доказателствени източници, вместо доказателствен анализ, за БРС е останал незабелязан факта , че тези твърдения се появяват в съдебно следствие, едва след като комисия от същия съд е пренаредила приложените към досъдебното производство документи за изпълнената съдебна поръчка от турските власти и преводите им така, че съдържанието им да бъде достъпно на разбираем български език за съда и за страните, както го изисква чл.21, ал.1 от НПК. Сред тези документи е представена справка с информация за регистрация на турист - л.42/78, т.19 от досъд.п., която

очебийно се отнася за друго лице, предвид разликата в презимето, датата на раждане, датата и часа на пристигане(по което време свид.Д.Ж. все още е бил в Гърция) и на напускане. Освен това настоящият състав намира, че на посочената информационна система за регистрация не може да се има доверие, след като според същата Б. и Д. са напуснали хотел „Рамада“ на 07.08.2018г. в 22:57ч. - л.41/76,л.43/80 т.19 от досъд.п. При обсъждане на това обстоятелство настоящият състав не кредитира показанията на директора на рецепцията на хотел“Рамада“, който е твърдял, че макар и да са били наети три единични стаи, в стая №1102 не се бил настанявал никой. Последното твърдение е направено за да се оправдае неизпълнение от страна на хотела на административните им задължения да взимат и регистрират документите за самоличност на гостите на хотела. Това е причината близо пет месеца след задържането на свид. Д.Ж. точно в този хотел, неговият директор на рецепцията да твърди, че настанените Б. и Д. са били придружавани от „преводач“ , явяващ се „като външно лице“ - л.35/64 от т.19 от досъд.п.

По отношение на възприетото от присъстващите по време на вечерята в ресторант „Парк Флора“ в гр.Истанбул няма противоречия. Показанията на разпитаните свидетели съвпадат по отношение на местоположението им около масата, за факта, че тя е била голяма и в заведението било шумно, поради което, а и предвид различията в интересите и познанствата помежду им, общуването се е водело на седящите в близост един до друг. Ето защо освен свид.М.Т., в кредитираната част от показанията му, други свидетели не са чули седящия в края на масата срещу него свид.Д.Ж. да коментира провежданата в Бургас полицейска акция. Съобщеното от свид.М.Т. в приобщените му показания от 05.08.2018г., че на вечерята още в началото свид. Ж. му е казал, че е разбрал за акцията в Бургас и че бил обявен за издирване и изразил учудване как тогава е минал границата, съдът намира за верни. Свидетелите Д.Ж. и М.Т. са близки приятели, видно от обсъжданите показания, поради което би било нереалистично двамата да не са коментирали нещо, случващо се в България и евентуално засягащо свид. Ж.. Логично е обаче разговор на тази тема да се е състоял още при първата им среща в хотела, макар че свид.М.Т. в разпитите си твърди, че е видял приятелят си - свид.Ж., едва на масата в ресторанта. Свидетелите М.Т. и И.Т.а са се срещнали със свид. Д.Ж. още след пристигането си в хотел „Рамада“ в гр.Истанбул, което се установява от кредитираните показания на свидетелите

Д., У., П., а също така и И. Т.а. Но и по време на вечерята (без значение дали отново или за първи път), предвид посочените по-горе условия на общуването, е нормално думите на свид.Д.Ж. в разговора му със свид.М.Т. да не бъдат възприети от седящите на другия край на масата подсъдим и свид.У.. Безспорно е, че във фойето на хотела и по-късно по време на разпитите им от турската полиция, възприемайки превода на свидетелите У. и Ш., вече е било ясно , че свид.Д.Ж. бил търсен с червена бюлетина от Интерпол.

В показанията на свид.Н.У. пред въззивния съд и приобщените на основание чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 от НПК показания от разпита му на 23.08.2018 г., приложени от л. 63 –л.69, т.14 от досъд.п., няма съществени противоречия. Прочетените показания са по-подробни и само допълват тези от въззивното следствие, основно по обстоятелствата, касаещи срещата на този свидетел с останалите от компанията преди отпътуването от хотел „Рамада“ към ресторант „Парк Флора“ в гр.Истанбул - докато със свид.Т.П. са чакали на кафе в градината на хотела , от хотела са излезли свид.Д.Ж. и И. Т.а и се насочили към тяхната маса, след това от хотела излязъл и подсъдимия и накрая, но не е забелязал как, са се появили и свидетелите Ш., Д. и М.Т.. След прочитането на показанията му от досъдебното производство свидетелят е потвърдил верността им и е заявил, че ги поддържа. Предвид отсъствието на съществени противоречия съдът изцяло кредитира показанията на този свидетел пред настоящия състав и приобщените показания от разпита му на 23.08.2018 г. Съдържаща се в тях информация намира подкрепа в ценените показания на свид.Д., Т.П., данните за проведените разговори от неговия и на свид.Ш. телефони. Показанията на същия свидетел от 05.08.2018 г., приложени на т.3,л.64, както и в т.6, л.10 и сл.от досъд.п., макар въззивният съд да приобщи на основание чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 от НПК, се явяват негоден доказателствен източник. Разпита на свидетеля е проведен от разследващ полицай, които е извън лицата, посочени в писмо рег.№1266р-17453/04.06.2018г. –л.47 от т.9 от досъд.п.

Обсъждайки гласните доказателствени източници няма как да остане незабелязано, че на свидетелите Щ., Т. и Т.а в обвинителния акт е отредена ролята на присъствали на вечерята и в този смисъл тя е не по-различна от тази, отбелязана по-долу за свидетелите Х.П., Н. Р., Ф.Н.М., А.А., С.Р.Х., Ф.И.Х..

В показанията на свидетел Ш. Ш. се установява, че е отпътувал от България към гр. Истанбул по молба на подсъдимия на 03.08.2018г. за да му превежда, като подсъдимия му е дал телефонния номер на за да уговори пътуването. Свид. Ш. е пътувал със свид. М.Т., с автомобил управляван от И. Т.а, в който се е качил от спирката на Културния дом на нефтохимика – Бургас. Действително от предоставената от него разпечатка на проведените разговори от 01-05.08.2018г. л.37-39, т.14 от досъд.п. се установява, че на 03.08.2018г. в 12:56ч и в 19:11ч. свидетелят е говорил с подсъдимия, като между тези разговори са проведени неколкоратни разговори със свид.У., което път потвърждава показанията на свид.У., че Ш. е разговарял и с него за да пътува до Истанбул. Съдът не намира основание да не се довери на показанията на този свидетел.

В коментираната разпечатка с телефонни разговори липсват проведени разговори на свид. Ш. с телефонния номер на свид. М.Т., което сочи, че твърденията на свид. М.Т. (приобщените показания на свид.М.Т. от 30.08.2018 г., Том 14, гърба на л.45-51 от досъд.п., че се е уговорил със свид.Ш. откъде и кога да го вземе за пътуването и че е получил точно за тази цел телефонния номер на Ш. от свид. М.П.), са неверни.

Разпитът на свид. М.Д. пред БРС е бил повърхностен, а страните и съдът не са проявили нужната процесуална активност, включително и за приложение на чл.281 от НПК. В разпита си пред въззивната инстанция този свидетел неколkokратно твърди, че не си спомня, а това което съобщава противоречи на казаното от него в досъдебното производство, както пред следовател, така и пред разследващия полицаи. По основните пунктове показанията му от 30.08.2018 г. пред следовател, не се различават съществено от заявеното пред въззивния съд, но съществено се отличават от разказа му на 05.08.2018г. пред дознател, отделен от досъдебно производство по № 45/2016 г. по описа на ГД „БОП“ – МВР. Такива съществени разлики се проявяват в няколко обстоятелства - че със свид. Т.а са решили да пътуват за гр.Истанбул не дни преди това, а на 03.08.2018г.; че контакта със свид.Ш. не го е осъществил той, а свид.И.Т.а; че след пристигането му пред хотел „Рамада“ подс.Б. му е казал да си остави багажа в стаята на шофьора му, както и че Ш. ще помага на Д.Ж. като преводач за лечението му; че на масата в ресторанта Д.Ж. му е казал, че е разбрал, че е издирван. Посочените

показания кореспондират със съответните части от кредитираните показания на свидетелите Д., У., П., Ш., И. Т.а. Във всички показания свид.М.Т. премълчава срещата си със свид.Д.Ж. пред хотел „Рамада“, но тя категорично се установява от останалите присъствали на нея. Възражението на защита за недопустимост на приобщените показания досъдебно производство по № 45/2016 г. по описа на ГД „БОП“ – МВР на свид.М.Т., тъй като бил извършен по друго досъдебно производство са неоснователни. Защитата е напълно наясно с двете отделения на материали от воденото досъдебно производство по № 45/2016 г. по описа на ГД „БОП“ – МВР и последвалото им обединяване от БРП, което е видно от п.ІІ от жалбата срещу определението по чл.248 от НПК на БРС – л.7 от НЧД№1200/19г. на БОС. Несъгласието ѝ с процесуалната му стойност не намира законова подкрепа, напротив, противоречи на чл. 217а от НПК. Разпита му е започнал след като е бил освободен на 05.08.2018г. в 17:00ч от полицейското задържане, поради което и възраженията на защитата не могат да бъдат свързани с нарушения на Директива 2013/48/ЕС на ЕП и на Съвета относно правото на достъп до адвокат в наказателното производство. Разпита му е проведен от компетентен разследващ орган. Предвид изложеното съдът намира, че от всички депозирани показания на свид.М.Т., следва да се довери в посочените части на дадените при разпита му на 05.08.2018г.

Показанията на свид. И. Т.а са лишени от конкретика и представят пътуването ѝ със свид. М.Т. като разходка и забавление, на което се отправили без предварително запазени нощувки и затова спрели пред хотел „Рамада“, където пък се срещнали с Н.У., с някакво момиче, Д.Ж. и Б.Б. и решили да вечерят с тях. В ресторанта Д.Ж. говорил за здравословни проблеми, а като се върнали в хотела го арестували и тогава той разбрал, че бил издирван. Единствените обстоятелства от тези показания, които съответстват на останалите факти по делото са, че в ресторанта е тя е седяла до Д.Ж. и до М.Т. и че масата била голяма и не се чувало другите какво си говорят. Всички други твърдения на тази свидетелка противоречат на останалите показания на свидетелите М.Т., Ш. Ш., Н.У. и Д., а отсъствието на конкретика и искреност не убеждават съда в тяхната достоверност.

Основателен е упрека на прокуратурата към начина на провеждане на разпита от БРС на свид.В.К. - л.254 от НОХД№4479/19г. на БРС, какъвто практически липсва и от съставения протокол изобщо не става ясно каква е

била причината за това. Липсва каквото и да е становище защо след като е започнал да разпитва свидетеля, съдът е преустановил провеждането му.

Свид.В.К. е служител на ГД „БОП“, който е участвал в подпомагащ разследването екип и е провел беседа със свид. М.Т.. Формално няма пречки да бъде разпитан в качеството на свидетел и да дава информация, която му е станала известна при проведена със задържания свид.М.Т. „беседа“ и за извършваните от него действия по превозването на същия свидетел и провежданите претърсвания. Провежданите претърсвания са извън предмета на настоящото дело, а чрез разпита на свид.К. прокуратурата е искала да установи станалите му известни обстоятелства при водената от него беседа със свид.М.Т.. Предвид многократно заявление от свидетеля за липса на спомени по отношение на конкретни обстоятелства и констатирано противоречие, въззивният съд приобщи на основание чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК показанията на свидетеля В.К., чрез прочитане на протокола за разпит от 08.08.2018 г. , приложен на л. 42-л.44, т.1 от досъдебното производство. Съдържанието на така приобщените показания, в частта им относно „беседата“ възпроизвежда напълно приобщените във въззивно следствие показания на свид.М.Т. от 05.08.2018 г., приложени в л.17-л.21, т.6 от досъдебното производство, като отликите са единствено в използваното от разпитвания трето лице на глаголите и замяната на някои от думите. Налице е пълно съвпадение на информацията, като структура на изложение, начин на формиране на мисълта и нейната последователност, което би било трудно достижимо дори и при евентуално водене на записки, каквото свид.К. отрича да е правил, а още по- невероятно е наученото в беседата, продължила в един значителен период от време докато е бил транспортиран свид.Т., вършени са претърсвания и до началото на разпита пред следовател, да бъде систематизирано по същия начин, както е и в коментирания протокол за разпит на свид.Т.. Въззивният съд се доверява на свид.К. относно обстоятелството, че с свид.Т. е водена беседа , включително за изясняване на обстоятелствата относно претърсванията имущества, но тя не е била с обема и съдържанието, препокриващи се с показания на свид.М.Т. от 05.08.2018 г., приложени в л.17-л.21, т.6 от досъд.п. По тази причина съдът не се доверява на протоколираните и приобщени показания на свид.К. от досъдебното производство.

Искането на прокуратурата за повторен разпит на свид. Б.А. не може да бъде уважено от въззивният съд по няколко съображения. Този свидетел също е служител на служител на ГД „БОП“, който според показанията му пред БРС е провел беседи с подсъдимия и със свидетелите Н.У. и Т.П.. Последните двама са били разпитани пред БРС, а свид.У. – повторно разпитан и от въззивният съд, когато са придобити непосредствени впечатления от разказа му и от приобщените му показания от проведените в досъдебното производство два разпита, поради което е ненужна друга проверка с предлагания способ - ползване на производните доказателства, а именно съобщеното пред служителя на полицията.

Беседата с подсъдимия е проведена докато е бил задържан, поради което в тази им част свид. А. би пресъздавал получени сведения от лице , което в последствие се е превърнало в обвиняем. Следователно, чрез свидетелските показания на свид. А. се цели възпроизвеждане на обяснения на лице, което не е било привлечено в качеството на обвиняем, не е било запознато с правата си по НПК и не е могло да се възползва от тях – т. е. би се стигнало до подмяна на законово регламентираният ред за даване на обяснения от обвиняем, чрез възпроизвеждане посредством свидетелски показания на информация, нямаща стойност на доказателствен източник поради това, че е събрана в противоречие с правилата на НПК.

Възпроизвеждането на така придобити сведения, не може да послужи на съда за изграждане на фактическите изводи на съда, тъй като с това се нарушава правото на справедлив процес по чл. 6 от КЗПЧ, „защото използването на такива показания представляват недопустимо игнориране на законовата разпоредба, в наказателния процес да се ползват само доказателствени средства събрани или изготвени по предвидения в НПК ред.“ - Решение № 25 от 16.06.2021 г. на ВКС по н. д. № 1019/2020 г., I н. о., НК, Решение № 88 от 19.05. 2021 г. на ВКС по к.д. № 312/2021 г., III н.о., НК и посочената в тях съдебна практика. Правилно първоинстанционният съд е отказал да разпита свид. А. относно обстоятелствата, станали му известни от беседването му с подсъдимия. Въззивният съд също не намира основание посочените показания да добият процесуална стойност и да станат доказателствен източник.

Показанията на свидетелите Х.П., Н. Р., Ф.Н.М., А.А., С.Р.Х., Ф.И.Х.,

вероятно са служили за проверка на някакви работни версии на разследването в досъдебната фаза, но нямат връзка с описаните в обвинителния акт факти, респективно са неотносими към предмета на доказване.

От протокола за съдебно заседание от 24.02.2021г. не става ясно по кой процесуален ред БРС се е запознал със съдържанието на изготвените ВДС, получени чрез използване на СРС след инкриминирания период, но съдържашото се в тях е известно на страните и действително не допринася за изясняване на фактите по делото, както тези касаещи обвинението по чл.294, ал.1 от НК, така и по отношение на обвинението по чл.338, ал.1 и по чл.339, ал.1 от НК.

2. Въззивният съд споделя преценката представителя на БОП, изразената в речта му пред настоящата инстанция, че в случая свидетелски показания, могат най-общо да се съотнесат в две групи - лица, които по някакъв начин са свързани с подсъдимия Б. и такива свързани с лицето, спрямо което е водено съответното наказателно преследване във връзка, с което е личното укривателство – свид.Д.Ж.. Тази конфигурация на свидетелите налага проявената от въззивния съд критичност при оценката на техните показания, но не променя изискванията по чл.303 от НПК. Проследяването на промените в свидетелстването на Д., М.Т., И.Т.а, сочи, че поради личното си отношение към подс.Б. или свид.Ж., възпроизвеждат, отричат или премълчават отделни факти от посочените по-горе събития, каквато позиция считат, че най-подходяща за да се игнорира или да се омаловажи случилото се.

В тази връзка, няма как да не се отбележи, че изложената в обстоятелствената част на обвинителния акт фактическа обстановка по обвинението по чл.294, ал.1 от НК се основава на значителна част от съдържашото се в два процесуално негодни доказателствени източници от досъдебното производство - показанията на свид. А. и възпроизвежданите чрез тях показания на свид.Б., преди привличането му като обвиняем. Всички последвали усилия на обвинението в съдебна фаза са били насочени към събиране на обвинителни доказателства, обосноваващи така приетата фактическа обстановка, макар че такива доказателствени резултати не са били налице и в досъдебната фаза. В конкретния случай не толкова неупражнената

активност за ангажиране на всички възможности на процесуалния инструментариум в първоинстанционното производство, а доказателствената ценност на използваните източници и оскъдната релевантна информация са водещата причина за сочения в протеста „доказателствен дефицит“.

За да е съставомерно деяние по чл. 294, ал. 1 от НК се изисква да бъде установено, че укривания(лицето, спомогнато да избегне или да бъде осуетено спрямо него наказателно преследване), е извършило от обективна и субективна страна състав на престъпление. Първичното престъпление е елемент от обективния състав на престъплението по чл. 294, ал. 1 от НК, поради което без наличието му деянието би било несъставомерно. В принципен план е възможно първоначалното престъпление и последвалото го лично укривателство да се разглеждат в един общ процес или пък в две отделни наказателни производства, какъвто е избора на държавното обвинение в настоящия случай, но наличието на отделно производство за укритото престъпление и влязла в сила присъда по него не е задължително, а понякога и невъзможно(по приложението на чл.413 от НПК от наказателния съд, преценящ съставомерност по чл.294 от НК - Решение № 89 от 18.05.2012 г. на ВКС по н. д. № 2978/2011 г., III н. о., НК, Решение № 105 от 30.08.2021 г. на ВКС по н. д. № 433/2021 г., II н. о., НК). Образуването на наказателно производство и повдигане на обвинение срещу укриваното лице също не са задължителен елемент от състава на личното укривателство, доколкото това са последващи действия, чрез които се проявява дискреционната власт на прокуратурата. С тяхното осъществяване е възможно да се прави обособяване на двете форми на изпълнителното деяние по чл.294, ал.1 от НК („спомогне ...да избегне...“; „спомогне ...да бъде осуетено..“ – стр.95 и сл., П., П. Укривателство по Наказателния кодекс на Република България“, „Сиби“, С.,1997г.), каквото разграничаване обаче във внесения обвинителен акт не е направено.

При всички случаи, за да бъде ангажирана наказателната отговорност по чл.294, ал.1 от НК, разпоредбата на чл.303, ал.2 от НПК изисква, по несъмнен начин да е доказано извършването преди това от друго лице на първоначално (укривано) престъпление. Последното предполага в съдържанието на обвинителния акт да присъства описание на извършеното от укривания първоначално престъпление, каквото в случая липсва. Във внесеният срещу подсъдимия по делото обвинителен акт са посочени

действия на Специализираната прокуратура по привличането при условията на чл.269, ал.3, т.2 от НПК на свид.Д.Ж. към наказателна отговорност и по издирването му, както и цифровата квалификация на престъпленията, за което е привлечен.

В съдържанието на обвинителния акт обаче липсват дори обобщени(но все пак достатъчно ясно да разкриват същността и естеството на престъпленията) фактически твърдения на прокуратурата относно ръководенето или изобщо съществуването на организирана престъпна група с участието на свид.Д.Ж., участието му като подбудител и помагач в три палежа, извършени в изпълнение на решение на ОПГ на 10.11.2017г, 14.08.2017г.09.03.2015г. , както и в изнудване през м.май 2016г. – посочените деяния в постановлението привличане като обвиняеми на Д.Ж.. Отсъствието на такива фактически твърдения не може да бъде заместено с посочване на цифровото изписване на правната квалификация на първичните деяния, която може и да не е точна. От друга страна от обвинението не е ангажиран какъвто и да било доказателствен ресурс се за да се обоснове наличието на предикатните престъпни деяния и авторството им, като вместо това е отразена направената от друг орган преценка за наличие на основанията по чл.219, ал.1 от НПК, т.е. за събрани достатъчно доказателства за виновността на определено лице, без дори да е изяснено какви са тези доказателства. По този начин на формулиране на обвинението, извън основните рамки на процеса на доказване по делото са останали обстоятелствата, относими към съставомерния признак на престъплението по чл.294, ал.1 от НК, очертан с израза “лице, извършило престъпление“. Юридическа последица от липсата им в обвинителния акт е невъзможността основните обстоятелства от обективната страна на първичното престъпление да бъдат включени в предмета на доказване и обсъждани от БРС и изобщо във воденото съдебно производство, без да се влезе в противоречие с процесуалния закон.

Посоченият пропуск засяга елементите, свързани със субективната страна на деянието. Личното укривателство се осъществява с пряк умисъл, като „деецът трябва да съзнава, че се касае до извършено престъпление и че със своите действия създава пречки в осъществяване на наказателната дейност на държавата, въпреки което извършва деянието“. - стр.70, Н., Ив., Наказателно право на Народна Република България, Особена част, том втори,

„Наука и изкуство“, С., 1959г. Защото личното укривателство е вторично престъпление и винаги се извършва във връзка с предхождащо го престъпление на друго лице, в умиъла на укривателя по отношение на първичното престъпление следва да се включват представи относно факти, свързани с осъществяването на първичната престъпна проява. Макар в обвинителния акт да се твърди, че под.Б. бил наясно, че свид.Ж. бил извършил престъпления, доказателствената активност на прокурора, видно от материалите по НОХД№4479/19г. на БРС, не е била насочена към установяване на знание у подсъдимия за извършените престъпления, а за провежданата в гр.Бургас акция по задържането на свид. Ж. и за обявяването му за издирване. По този начин нужното обосноваване на евентуално присъстващи субективни представи в съзнанието на подсъдимия за едно или повече вече извършени престъпления от свид.Ж. е било подменено с изследване на въпроса за наличие на субективни представи за извършвани оперативни действия по повод водено досъдебно производство. Първоинстанционният съд правилно е възприел доказателствените усилия на представителя на обвинителна власт и като е съпоставил хронологично акцията на територията на гр.Бургас, действия по задочното привличане на свид.Д.Ж. към наказателна отговорност, обявяването му за общодържавно издирване в Република България, издаването на Европейска заповед за арест, а след това и за международно издирване, е направил правилен и изцяло обоснован извод за невъзможност тези обстоятелства да са станали достояние на подс.Б. преди да извърши инкриминираните в обвинителния акт действия по спомагане на свид.Ж..

Липсват каквато и да са доказателства за твърдяното в обстоятелствената част на обвинителния акт посещаване от подс.Б.Б. на „интернет сайта на онлайн медията“Флагман“, откъдето се бил информиран за акция на Специализираната прокуратура и откъдето разбрал, че Д.Ж. бил издирван във връзка с водено наказателно производство и че бил сочен за извършител на престъпления. Изрично посоченият начин за евентуално формиране на знание у подс.Б. за престъпна деятелност на свид.Ж. е категорично недоказан. Той е изцяло отречен от показанията на свид.Д. пред БРС, че по време на пътуване извън България и в конкретния случай също, интернетa е бил „изключен“ и че „Б. бил скаран с техниката“ –л.464 от НОХД№4479/19г. на БРС. Извън посоченото не са били събрани каквито и да

са данни за осъществен достъп и ползван интернет от телефона на подсъдимия или от устройство към ползвания за придвижване автомобил. По този начин разследването е било насочено към доказване на съществуването на публична информация за акция на Специализираната прокуратура за издирване на Д.Ж. във връзка с водено наказателно производство и за соченето му за извършител на престъпления. За целта на 12.09.2018г. е бил проведен оглед на „интернет пространство“, чиито предмет се е ограничил до оглед на сайт с адрес: <http://www.flagman.bg>, рубриката „Крими“ (л.6-л.97, том 13 от досъд.п.). В протокола за оглед били описани заглавията на 13 статии, публикувани на 02.08. и 03.08.2018г., посочени били часовете на първия и последния коментар под тях и направени екранни снимки, приложени към същия протокол.

Съдържанието, надеждността и достоверността на написаното(вкл. и че сред арестуваните бил „М.О.“) в съобщенията на електронното издание, не е коментирана нито в обвинителния акт, нито в първоинстанционните мотиви, затова придаденото им с един и същ израз информационно значение е напълно голословно („От съдържанието на публикациите обществото можело свободно да се информира в реално време за случващото се в област Бургас и за начина, по който протичала посочената акция на правоохранителните органи.“ –гърба на л.584 от НОХД№4479/19г. на БРС).

Настоящият състав намира, че обсъждането на съдържанието на посочените съобщения е и напълно ненужно, защото дали само тази електронна медия е публикувала периодична информация за полицейската акция на 02.08.20218г. или е имало публикации и от други медии, всичко това би установило единствено, дали и в какъв обем и с какви разлики в публичното пространство е била налице информация за случващото се същия ден, т.е. наличие на потенциална възможност всеки проявяващ интерес да се запознае с нея. Конкретният посочен в обвинителния акт начин, по който тази информация е достигнала до подс.Б. категорично не се потвърждава от доказателствата по делото.

Правилен е и следващия извод на БРС, че няма как в съзнанието на подс.Б. към същия момент да се изградят представи за вменените на свид.Ж. престъпления, дори като вид, съответен на цифровото им изписване в обвинителния акт, най-малко поради ограничения кръг лицата, разполагащи с

информация за задочното му привличане като обвиняем.

За реализация на престъпния състав по чл.294, ал.1 от НК не се изисква постигането на определен резултат, достатъчно е действията на дееца да са обективно годни да затруднят правосъдието при разкриване на престъплението или престъпника или привеждане в изпълнение на присъдата. Свид.Д.Ж. е привлечен като обвиняем по досъд.п.№45/2016г по описа на ГДБОП-МВР , макар и задочно, с предявено на защитника му по постановление на 02.08.2018г. в 16:05ч., поради което няма как подс.Б. с посочените в обвинителния акт действия да спомага същото лице да избегне спрямо него наказателно преследване, защото такова вече е започнало, т.е тази форма на изпълнителното деяние не е осъществена. Според посоченото в постановлението за привличане, основание за приложението на чл.269, ал.3,т.2 от НПК, т.е. местоживеенето в страната не е известно и след щателно издирване не е установено. Липсват данни за връчване на призовка на Ж. по чл.219, ал.5 от НПК както и за проведено щателно издирване. Телеграмата за ОДИ на същото лице е от 16:50ч. същия ден, след задочното привличане, и цели принудителното му довеждане в ГДБОП –л.27, т.3 от досъд.п. Същият свид.Ж. е напуснал страна на 30.07.2018г. и местоположението му е било неизвестно за органите на разследването, поне според мотивите на постановлението за издирване на обвиняем –л.54-л.561 т.9 от досъд.п. Без значение дали е било целенасочено, но още преди да започне полицейската акция той е създал затруднения за физическото му установяване, което е било проследимо до влизането му на 30.07.2018г. в Република Гърция, където не се е регистрирал в хотел „Хаят Рийджънси Тесалоники“. В последствие именно инкриминираното транспортиране на 02.08.2018 г. с лек автомобил, марка „Мерцедес Вито“, с регистрационен № А 5555 НА на свид. Д.Ж.Ж. от град Солун, Република Гърция, през границата между Република Гърция и Република Турция до град Истанбул, Република Турция, е спомогнало да бъде проследено придвижването му и установяването му – л.11,т.5 от досъд.п. Това придвижване през двете териториални граници и до гр.Истанбул е било явно, което сочи, че подс.Б. нито е съзнавал провеждането на наказателно преследване срещу Ж., нито целял или допускал с деянието си да създаде временни затруднения или да застраши възможността за неговото приключване.

Тук трябва да се посочи, че последното от деянията, в което е обвинен

подс.Б. е, че бил „предоставил ползването на хотелска стая“ на свид.Ж. за времето до задържането на последния. В отличие от състава по чл.294, ал.4 от НК, където пасивното поведение би имало продължителен характер(Решение № 41 от 2.02.2009 г. на ВКС по к. н. д. № 751/2008 г., I н. о., НК), посоченото деяние („предоставил“) на подс.Б. не може да се прояви като трайно състояние или неколkokратно подновявани действия на подсъдимия в рамките на определен времеви период, а е еднократно действие, извършено евентуално при настаняването в хотела на 02.08.2018г. Ето защо, дали на следващата вечер в ресторант „Парк Флора“ се е водил разговор с пристигналите от Бургас свидетели М.Т., И.Т.а, Ш. Ш. за полицейската акция в гр.Бургас и за издирването на свид.Д.Ж., това не е обстоятелството, което може да бъде индиция за съществувалите у подс.Б. представи към момента на довършване на деянията.

Съвсем отделен въпрос е, че резервирането на стая в хотел , посредством свид.У. и заплащането ѝ от подсъдимия, не са действия, способни за определен период от време да осуетят провеждането на наказателно преследване срещу свид.Ж.. Такова действие в конкретните условия, което би било годно да постигне този резултат е нерегистрирането на свид.Ж. в хотела, защото само то прави местонахождението на последния неизвестно. Свид. Д.Ж. (и свид. С. А.) обаче не е бил регистриран и в хотел „Хаят Рийджънси Тесалоники“ в Гърция, където е пребивавал преди повдигането на обвинението срещу него, преди да започнат действия по издирването му и преди да се срещне с подсъдимия. В обвинителния акт не се сочат изобщо никакви действия на подс.Б., за да не бъде регистриран свид.Ж. от администрацията на хотел „Рамада“ и по делото не се установяват такива.

Поради изложените причини въззивният съд достигна до извод, от една страна, за обективна несъставомерност на инкриминираните деяния, поради неустановен елемент от обективна страна на престъпния състав по чл.294, ал.1 от НК, а от друга - субективна несъставомерност на същите деяния, защото подс.Б. не е имал съзнание, свързващо неговото поведение с предходна една или повече престъпни прояви на свид.Д.Ж., нито че личното му поведение би могло да пречатства развитието на възникнали по този повод наказателно правни отношения между същия свидетел и държавата.

При тези обстоятелства настоящия съд намира, че във фактическите

очертания на инкриминираното поведение на подс.Б., представени в обвинителния акт, законосъобразно първата инстанция е постановила оправдателната присъда, поради което в тази протестирана част , тя следва да се потвърди.

II. По обвиненията за извършени престъпления по чл.339, ал.1 от НК и по чл.338, ал.1 от НК

1. Установената от въззивната инстанция фактическа обстановка почива на събрания от БРС доказателствен материал, които е достатъчен за изясняване на въпросите, свързани с фактите и обстоятелствата, които подлежат на доказване по обвиненията за престъпления по чл.338,ал.1 от НК и по чл.339, ал.1 от НК. Основните, значими и установени от доказателствата факти относно вида и характеристиките на оръжията и боеприпасите на подсъдимия и на “Б.” ЕООД, местата и начина им на държане са точно установени от първостепенния съд. Различията в част от фактически изводи на тази инстанция от тези, възприети от първата инстанция, се дължи отново на различната оценка на годността и достоверността на част доказателствени средства, правена от настоящия състав.

На първо място, този съдебен състав изразява категоричното си несъгласие с извода и със съображенията на БРС за процесуалната негодност като писмено доказателствено средство на протоколът за претърсване и изземване от 05.08.2018г. в жилището, обитавано от подсъдимия

За да обоснове този си извод БРС е приел, че при извършването му са били налице са груби нарушения на НПК, липсващо основание това процесуално следствено действие въобще то да бъде извършено, липса на неотложност , както и че Специализираният наказателен съд не е компетентен орган за одобряването му.

Преценката на първоинстанционния съд , че изключението на чл. 161, ал. 2 НПК не е било налице и следователно било нарушено изискването на чл. 161, ал. 1 НПК, е изведена от неясните за БРС „предварителни данни“ и съществуването на предварителни указания за извършване на претърсване и изземване от жилището на Б., които са посочени в докладна записка

№12311р-544 от 05.08.2018г.(л.26,т.7 от досъд.п.), която пък е вписана в самия протокол. Този ограничителен подход е крайно недостатъчен за установяване на наличието или отсъствието на основание за предприемане на посоченото процесуално-следствено действие, изискващ поне запознаване с намиращите се към онзи момент материали по досъдебно производство № 45/2016 г. по описа на ГД „БОП“, така както е било сторено от съдията, постановил по реда на чл.161, ал.2 от НПК определение от 06.08.2018г. по НЧД№2542/18г. по описа на СпНС –л.5 от т.3 от досъд.п. За съдържащото се в това досъдебно производство може да се съди по описаното в искането на прокурора по повод одобрение на същия протокол – посочените разпити на множество свидетели, включително и такива с тайна самоличност, разпознавания и др., както и от приложените към настоящото дело материали от отделеното такова, в т.ч. тези, съдържащи оперативна информация за отношенията на подс.Б. със свид.Д.Ж. - л.38, л.43 и сл., т.5 от досъд.п., както и справката от ДМОС към МВР за начина на разкриване местонахождението на издирвания свид.Д.Ж.. Трябва да се държи сметка също така, че преценката за наличие на достатъчно основание за предположението по чл.160, ал.1 от НПК е съвсем различна от преценките за наличие на предпоставките за образуване на досъдебно производство по чл.207, ал.1, вр.чл.211 от НПК или за привличане на обвиняем по чл.219 от НПК.

От приложените протоколи за претърсване и изземване в различни имоти е видно, че тези действия са така организирани, че да се извършат преди изтичане срока на полицейското им задържане на върнатите от Република Турция в Република България лица Б.Б., Й. Д., Н.У., М.Т., Т.П. и И. Т., за да се осигури тяхното присъствието при провеждането им. На 04.08.18г. са определени допълнителни разследващи полицаи от ГДБОП и ТСБОП за извършване на действията по разследване –л.47, т.9 от досъд.пр., а именно те и наблюдаващите прокурори са лицата, планиращи и организиращи непосредственото провеждането на отделни действия, като прокурорите са и тези, които правят искането по чл.161, ал.1 пред съответния съд. От свидетелските показания на свид. А.П. се установява, че на същата дата - 04.08.2018г.той е бил информиран за необходимост от сформирание на екипи за оказване на съдействие при извършване на бъдещи процесуално-следствени действия. Коментираната по-горе оперативна информация е предоставена на 05.08.2018г., от която дата е и посочената докладната

записка №12311р-544 от 05.08.2018г.(отделен въпрос е точността на данните в нея - „новоустановеното жилище“ на подс.Б. е докладвано като апартамент). Ясно е също така, че тази докладна записка е отразена от разследващия полицаи в протокола за претърсване и изземване, което сочи, че решението да се претърси конкретния имот е взето на дата на съставянето ѝ – 05.08.2018г. в гр.Бургас и е започнало на същата дата в 10:00ч. Хронологията на събитията не позволява да се установи кога се е случило уведомяването на българските разследващи органи за установяването на лицата в хотел „Рамада“ в Република Турция, Без съмнение обаче , от връщането им на територията на страната , т.е. след 22:50мин. на 04.08.2018г., до началото на предприето претърсване и изземване, не е имало достатъчно време да бъде мотивирано, депозирано и одобрено от съда разрешение за извършване на претърсване и изземване в дома на подс.Б. и на останалите върнати в България лица. В тази връзка е било правилно решението претърсването да бъде извършено незабавно, т. е. при условията на неотложност по смисъла на чл. 161, ал. 2 от НПК.

Няма как да бъдат споделени, защото не намират основа в текста на закона, съображенията на БРС за липса на компетентност у Специализирания наказателен съд да упражни правомощията по чл.161, ал.2 от НПК. Тук е необходимо да се обърне внимание на два съществени момента:

В разглеждания случай претърсването и изземване е процесуално-следствено действие, използвано за събиране на доказателства в рамките на вече образуваното с постановление на прокурора и водено досъдебно производство № 45/2016 г. по описа на ГД „БОП“ – МВР, а не първото действие по разследването, със съставяне на протокола за чието извършване, да се образува ново наказателно производство по реда на чл.212, ал.2 от НПК. Досъдебно производство № 45/2016 г. по описа на ГД „БОП“ – МВР е образувано и водено за извършени от началото на 2020г. и понастоящем на територията на обл.Бургас престъпление по чл. 321, ал. 3, предл. 2 и предл. 3, алт. 10, вр. ал. 1 НК и за престъпление по чл. 321, ал. 3, предл. 2 и предл. 3, алт.10, вр ал. 2 НК. По силата на чл.411, ал.1,т.2 от НПК делата и за двете престъпления са подсъдни на първа инстанция на СпНС, която подсъдност прави същия съд „съответен“ по смисъла на чл.161 от НПК и правилно протоколът е бил представен и получил одобрение от съдия от този съд. Тази „съответност“ на съда не се предопределя от вида и характера на вещите ,

които са намерени и/ или иззети(а такива може и да не бъдат намерени) при осъществяването на това процесуално-следствено действие. Освен това, няма процесуална норма, която да поставя времеви ограничения на органите по чл.193 от НПК в рамките на 24-часовия срок по чл.161, ал.2 от НПК да направят преценка, дали при извършеното по вече водено досъдебно производство претърсване са установени доказателства за друго престъпление, дали то ще бъде разследвано, дали евентуалното му разследване ще продължи по същото или ще се отдели в друго досъдебно производство, поради което разсъжденията на БРС, че протокола е следвало да се представи на БРС като местен и функционално компетентен за престъпления по чл.339, ал.1 от НК съд, са напълно неоснователни.

Не могат да бъдат споделени и изложените в мотивите разбирания на БРС, че протокола за претърсване и изземване е следвало да се изключи от доказателствената съвкупност, защото съдът е съзрял невярното, според него, отразяване в протокола на въпроса на разследващия полицаи към подс. Б. дали в обитавания от него имот държи и съхранява вещи и предмети, притежанието на които е забранено от закона, както и вещи и предмети, касаещи воденото разследване по досъдебно производство № 45/2016 г. по описа на ГД „БОП“, както и отговора на подсъдимия, че на етаж 3 в неговата спалня в метална каса държи един личен и два служебни пистолета, както и парична сума в различна валута, за която посочил, че е придобил като печалба от извършвана от него стопанска дейност. Двата аргумента, с които съдът е обосновал това си заключение за невярно документиране са неоснователни.

Тезата, че е налице невярно документиране, БРС е обосновал с преценката си за нелогичност подсъдимия да е назвал посочените вещи като забранени такива, т.к. за пистолетите имал разрешение, а парите са от законната му стопанска дейност. Дали определен факт от обективната действителност се е състоял или не, дали определено изказване е било направено или не, не се влияе от оценката за неговата логичност. Доказателства, опровергаващи факта, че подсъдимият в началото на претърсването е заявил точно това, не са събрани. Нещо повече, именно този отговор е насочил разследващия орган да реши да започне претърсването последния етаж на къщата, при това точно от стаята, където подсъдимият е

съобщил, че се намира касата с пистолетите и парите.

На следващо място, в контекста на изложеното по-горе, е нужно много ясно да се подчертае, че дори и да се констатира неизпълнение на изискването за покана към лицето да посочи търсените предмети по чл. 163, ал. 2 от НПК, това неизпълнение не може да се прецени като съществено нарушение, защото не се отразява на валидността като цяло на извършеното действие. В това отношение е несполучливо да се търсят (без изрично позоваване в протестираните мотиви) приложими аргументи от Решение от 15.10.2013 г. на ЕСПЧ по делото Гуцанови срещу България, по жалба № 34529/2010 г., Четвърто отделение, председател Пеер Лорензен и в частност по т.т.214,224 от същото, защото както фактите, така и предмета по настоящото и посоченото дело са напълно различни.

Непредубедения анализ на показанията на полицейските служители А.П., И.З., С.Д., С.Й., включително приобщените му на основание чл.281, ал.4, вр.ал.1, т.т.1,2 от НПК показания от 10.08.2018г. по досъд.п., присъствали при претърсването сочи, че те кореспондират помежду си и съответстват на описаното в обсъждания протокол, както относно мястото на извършването им и тяхната последователност, така и досежно участвалите лица и откритите предмети в помещенията на жилището на подсъдимия. Не може да се очаква от свидетелите да пресъздават абсолютно точно и в пълнота възприетите преди повече от година факти и обстоятелства на претърсването и изземването, особено като се има предвид колко и каква информация им е била предоставена от разследващия полицай (а по делото са налице данни, че тя е била ограничена по отношение на служителите от териториалния отдел на БОП) и че при извършването на отделни действия те не са присъствали, защото са изпълнявали различни задачи. Затова годността на протокола за претърсване и изземване би се поставила под съмнение само при сериозно разминаване на отразеното в него с описаното от свидетелите по отношение на времето, мястото, начина на извършване на действието и постигнатите от него доказателствени резултати. Такива различия няма в показанията на свид. А.П. (Началник на ТС „БОП“ – гр. Бургас) по повод вписаната в протокола покана към подсъдимия да посочи търсени предмети и БРС неправилно ги е ценил като изолирани от останалите гласни доказателствени източници.

Ако все пак е имал някакви съмнения на валидността на извършеното действие, нямало е пречка БРС да прояви предписаната му по чл.13, чл.107, ал.1 и ал.2 от НПК служебна активност, за да разпита присъствалите поемни лица , чиято функция е да възприемат лично извършваните действия и техните резултати, и в този смисъл да бъдат допълнителна гаранция за съблюдаване на процесуалните изисквания и за вярното отразяване на времето, мястото и начина на осъществяване на съответното действие в протокола за него.

В конкретния случай за настоящия състав липсва съмнение, че протоколът за претърсване изземване отразява вярно посочените по-горе обстоятелства. Процесуалното действие е извършено от компетентен орган; при извършването му са участвали поемни лица, които са били непрекъснато до провеждащия го разследващ полицай, което се потвърждава от всички посочени свидетели; извършването му е в съответствие с предвиденото в чл. 160, ал. 1 от НПК основание;; съдържа изискваните от нормата на чл. 129 от НПК реквизити и е налице последващо съдебно одобрение на извършеното действие. Спазени са изискванията на чл.162-чл.163 от НПК, протокола е предявен на поемните лица и на подсъдимия, подписан е от първите без възражения, а забележката на подсъдимия отразява преценката му за намеренията в гардероба му боеприпаси.

Предвид това липсват основания за изключване на протокола за претърсване и изземване от жилището на подс.Б. от доказателствения материал.Той е годно и допустимо писмено доказателствено средство по смисъла на чл. 131 от НПК, с което е извършено валидно приобщаване на веществените доказателства.

Дори и да е преценил БРС, че въпросният протокол е невалиден като доказателствено средство, това не означава, че иззетите с него предмети са негодни да послужат като веществени доказателства. Това е така, защото иззетите предмети могат да се приобщят като веществени доказателства по делото не само чрез протокола за изземването им, но и с всички други, допустими от НПК доказателствени средства, включително и със самото им прилагане(Решение № 572 от 14.11.2005 г. на ВКС по н. д. № 1092/2004 г., I н. о.) пряко или чрез доказателствени средства, каквито са и фотоснимки, диапозитиви, планове, схеми, да се представят от свидетели или обвиняеми и

тогава разследващия е длъжен да изготви съответния акт, в който да отрази процесуалното действие на прилагането им и тази отдавна установена практика е била последователно следвана. В случая намерените и иззети оръжия и боеприпаси са били заснети от присъствалия при извършването им специалист – технически помощник, направените на същите фотоснимки са изобразени в изготвения фотоалбум. Няма съмнение за идентичност между иззетите при претърсването в жилището на подсъдимия оръжия и боеприпаси и тези, изследвани от балистичните експертизи, по под на което са били надлежно изготвени приемо-предавателни протоколи и за които е постановено връщането им в протестираната присъда.

Тук не може да не се отбележи, че в процесния протокол са допуснати неточности и пропуски. Така например в протокола е записано, че касата е „голяма“, което е оценъчно понятие и без посочени размери не може да се състави впечатление за параметрите ѝ. Посочено е, че на горния рафт на тази метална каса са намерени пари и документи, а на долния рафт личния и служебни пистолети. Налице е неточност. Видно от фотоалбума касата се състои от две части, всяка от които с отделна заключваща се врата. Горната част на касата е разделена на три секции, посредством два рафта, а долната е разделена с рафт на две секции. Гардероба, където са намерени ловна карабина „СА-93 и 155 броя патрони, калибър 7,62x39 мм, е описан със стъклени врати, а фотографиите ясно показват, че вратите му са от дървесен материал. Налице е противоречие – за всички 155бл. Намерени в гардероба патрони веднъж е посочено, че са калибър 7,62x39 мм, а един ред по-надолу е написано, че 55бр. от тях, които са над законодопустимия брой, били с „различен калибър“. В нишата под стълбището са били намерени и боеприпаси, чиито количество и вид не са описани, а са оценени като „множество“, но изследването изследването им е ненужно, защото същите не са включени от обвинението в предмета на престъпленията по чл.338 и по чл.339 от НК. Посочените недостатъци в съдържанието на протокола за претърсване и изземване се компенсират от изготвения фотоалбум с изобилен снимков материал, приложен на л.52-л.64, т.10 от досъд.п.

Всички тези недостатъци не са съществени и не опорочават протокола за претърсване и изземване до степен да го направят негодно доказателствено средство. Това е така, защото наличието им не променя значимите по делото факти – пистолета марка „Глок“ 43, с фабричен № ВАУТ941, калибър 9x19

мм, ведно с два броя пълнители за него, 51 броя патрони калибър 9x19 мм, трите служебни пистолета марка „Байкал“ 442, калибър 9x18 мм, с фабричени №№ ATM7168, ATM7334 и ATM7486, с 6 броя пълнители за същите пистолети и 90 броя патрона, калибър 9X18 мм, както и 2 броя патрони, калибър 7,62x39мм, са намерени в металната каса, след отключването ѝ(като в конкретния случая е без никакво значение дали подсъдимия сам я отключил или е дал ключа това да стори разследващия полицай); ловната карабина, марка „СА-93“, калибър 7,62x39 мм, с фабричен № АВ342860 и 155 броя патрони, калибър 7,62x39 мм, от които единични бройки били съхранявани в хартиена опаковка, а останалите – поставени в пълнителите – са намерени в описания гардероб в спалнята, чиито врати обаче не са стъклени.

Голяма част от коментираните недостатъци от съдържанието на протокола за претърсване и изземване са пренесени и в мотивите на протестираната присъда при описание на част от фактическата обстановка, касаеща местонахождението, състоянието , вида и броя на намерените оръжия и боеприпаси - л.581 от НОХД №4479/19г. на БРС. Това е в резултат на възприетия подход при изготвянето им – чрез дословно преписване на съответната част от обвинителния акт, като са пропускани единични думи или изречени, без изобщо да се държи сметка, доколко така отразеното в обвинителния акт отговаря на установеното в съдебно следствие, респективно от кои доказателствени източници. Описаните в обстоятелствена част на обвинителния акт обстоятелства обаче, се основават точно на протокола за претърсване и изземване от дома на подсъдимия. Ето защо, противно на заявеното на л.599 от НОХД №4479/19г. на БРС, че бил мотивиран да изключи от доказателствата въпросния протокол за претърсване и изземване, първоинстанционният съд реално не го е сторил, защото отразил всички съществени обстоятелства, за които е бил съставен този протокол и които са от значение за обвиненията по чл.338 и чл.339 от НК. Останалата част от същите мотивите, макар структурно да е включена към фактическа обстановка, представлява съкратен преразказ на показанията на свидетелите Н.Б. и М.К. - охранител в имота на подсъдимия на 05.08.2018г.

Неоснователни са възраженията на прокуратурата за доверието, с което БРС е възприел показанията на свид.Н. Б.. Действително като син на подсъдимия той е заинтересован от благоприятен за последния изход на

делото. Тази пристрастност се проявява в опита му да представи спалнята на баща си като вид „каса“. В описанието на поддържаната „петстепенна“ защита на имота, обитаван от него, брат му и подсъдимия неговите показания напълно кореспондират с показанията на разпитаните охранители – свидетелите П.Д. и М. К., на свид.Д. и на разказа на разпитаните полицейски служители. По същество обаче, показанията на свид.Н.Д. не ползват предлаганата от защитата версия за оневиняване на подсъдимия, но разкриват няколко важни обстоятелства – че оръжията са почиствани и смазвани дни преди подс.Б. да отпътува за Турция, че оттогава свид.Н.Б. е „оставил“ в спалнята баща си 80 патрона калибър 7,62x39 мм и че оръжията и боеприпасите тримата ловци държат общо в нишата с метална врата под стълбището до гаража. Последният факт е безспорен и се потвърждава от всички присъствали на претърсването свидетели. Обстоятелството, че никъде другаде при претърсването не е намерен патрон от същия калибър показва, че в гардероба в спалнята, освен своите, подс.Б. е държал и оставените от сина му патрони. Тяхното количество се установява единствено от показанията на свид.Н.Б., защото в досъдебното производство извън факта на намирането на оръжията и боеприпасите и тяхната годност, други обстоятелства практически не са разследвани. Съдът не намира основания да не кредитира показанията на свид.Н.Б..

Показанията на свид.М.К. се отнасят предимно до извършваната от него денонощна охрана и до предоставения достъп до имота на подсъдимия при извършеното претърсване и изземване, както и причинените му неудобства от това. В тази им последна част, възпроизвеждайки ги в описанието на фактическата обстановка, БРС е преувеличил значението им за предмета на доказване по конкретните обвинения по чл.339 и по чл.338 от НК.

Заключенията на вещите лица, изготвили дактолоскопичната, балистичната и допълнителните балистични експертизи в досъдебното производство и приобщени в съдебното производство не предизвикват спор между страните.

Според заключението на експертиза № 18/БАЛ-188, изготвено по досъдебно производство № 45/2016 г. по описа на ГД „БОП“ - МВР от Румяна Траянова - специалист към НИК – МВР, представените за изследване 157 броя патрони, иззети с протокол за претърсване и изземване от 05.08.2018 г. в

имот, намиращ се в град Бургас, *****, са калибър 7,62x39 мм, предназначени за стрелба с карабини, картечници и автомати калибър 7,62x39 мм. Същите са годни за употреба по предназначение и представляват боеприпаси за огнестрелни оръжия по смисъла на ЗОБВВПИ. По време на експериментална стрелба били изстреляни 15 броя от представените патрони, калибър 7,62x39 мм, съответно като веществени доказателства останали гилзите от тези патрони.

В експертните заключения на изготвените в рамките на разследването под надзора на Районна прокуратура - град Бургас допълнителни балистични експертизи № 92 от 26.11.2018 г. на БНТЛ при ОДМВР - град Бургас и коригирано(за техническата грешка на патрони със стоманен сърдечник) с експертиза № 100 от 07.12.2018 г. на БНТЛ при ОДМВР - град Бургас се посочва, че при изследване на предоставените обекти - 142 броя патрони и 15 броя изстреляни гилзи са съвместими с патронниците на двете карабини „СА-93“ и „Арсенал“ от калибър 7,62x39 мм. Посочено е още, че пълнителите, в които били поставени патроните при претърсването и изземването, са съвместими с гнездата на същите огнестрелно оръжие и са предназначени за снаряжаване на боеприпаси, калибър 7,62 „Калашников“. В протокол № 92 от 26.11.2018 г. вещото лице Стоян Стоянов е индивидуализирал представените за изследване боеприпаси - 142 броя патрони, калибър 7,62x39 мм и 15 броя изстреляни гилзи от патрони, калибър 7,62x39 мм. Посочени са година и място на производство, характерни белези и предназначение – петте броя трасиращи патрона са армейски вариант и са предназначени за указване на целта при нощни стрелби , патроните с оловен(мек) връх са ловни варианти и са предназначени за стрелба по хищници и едър дивеч, тези с разпробит връх са самоделно пригодени на „НР“ вариант (куршум с кух връх) и също са предназначени за лов на хищници и едър дивеч.

Видно от заключението на протокол № 12 от 31.01.2019 г. на БНТЛ при ОДМВР - град Бургас, ловна карабина, марка „СА-93“, калибър 7,62x39, с фабричен № АВ342860 е произведена в България и е продукт на търговско дружество „Арсенал“ АД – Казанлък. Същата представлява огнестрелно оръжие по смисъла на ЗОБВВПИ/, годна е да произвежда изстрели и след последното ѝ почистване и смазване не бил произвеждан изстрел.

В заключението балистични на балистична експертиза №56 от 03.06.2019 г. на БНТЛ при ОДМВР – град Бургас, се изяснява , че пистолет „Байкал-442“, калибър 9x18 мм., с фабричен номер АТМ7168, пистолет „Байкал-442“, калибър 9x18 мм., с фабричен номер АТМ7486; пистолет „Байкал-442“, калибър 9x18 мм., с фабричен номер АТМ7334 ,представляват огнестрелни оръжия по смисъла на ЗОБВВПИ, всичките им части са налице и механизмите им сработват правилно. Представените за изследване 90 броя патрони са калибър 9x18 мм, представляват боеприпаси за огнестрелни оръжия от същия калибър, съвместими са с калибъра и патронниците на горепосочените пистолети и е възможно да бъдат използвани по предназначението си.

С писмо№251000-4294/27.02.2019г. на Началника на ОДМВР – Бургас(л.15,т.17 от досъд.п.) е уведомил разследващия, че не е възможно да се установи откъде и кога са закупени патроните. В останалата част е изказано мнение за забрана, респективно липсата на такава, по отношение на притежаването на трасиращи патрони и самотелното изпиляване и разпробиване на върховете на куршумите, което цели постигане на експанзивно действие на боеприпаса. Тази преценка е по правоприлагане и предполага наличие на компетентно становище на вещо лице, каквото по делото липсва, поради което съдът намира , че правилно не е намерила отражение в предявените обвинения.

2. При така установените по делото факти въззивната инстанция намира , че съображенията на БРС за да обоснове крайните си правни изводи са незаконосъобразни, поради неправилно тълкуване на текста на наказателния и специалния закон.

От фактическа страна е установено, че на 05.08.2018 г. в град Бургас, в дома си на адрес *****, в дървен гардероб в спалното си помещение подс.Б. е държал ловна карабина марка „СА-93“, калибър 7,62x39 мм, с фабричен номер АВ342860 и 155 броя фабрични патрони, калибър 7,62x39 мм, а в заключена метална каса в същото помещение е държал още два броя от същия вид и калибър патрони. Единични бройки от патроните, оставени в гардероба са били в хартиена опаковка, а останалите са били заредени в намерените 5 пълнителя, съвместими с грездата на двете карабини

„СА-93“ и „Арсенал“ калибър 7,62x39 мм. В същата метална каса подсъдимият е държал и пистолетите марка „Байкал“ 442, калибър 9x18 мм, с фабрични №№ АТМ7168, АТМ7334 и АТМ7486, с 6 броя пълнители за същите пистолети и 90 броя патрона, калибър 9X18 мм, които според Разрешение № *****/18.12.2017 г. е следвало да бъдат съхранявани в метална каса на адрес съвпадащ с адреса на управление на „Б.“ ЕООД.

За да признае подсъдимия за невинен и да го оправдае по предявеното му обвинение по чл. 339, ал. 1 от НПК, БРС е приел, че живущия в къщата

син на подсъдимия - свид.Н. Б., притежавал 80 броя от установените и иззети 157 броя боеприпаси за ловно оръжие с нарезна цев калибър 7.62x39 мм и след като общия сбор на този вид боеприпаси за двамата – подс.Б. и свид.Н.Б. бил под максималния предвиден в чл. 6, ал. 3, предл. 2, т. 2 от ЗОБВВПИ, то подсъдимият не осъществил състава на престъпление.

БРС неправилно е тълкувал материалния закон. В наказателноправен смисъл, държането на конкретен обект представлява упражняването на фактическа власт на дееца върху него. За да се реализира тази форма на изпълнително деяние по чл.339, ал.1 от НК - държане на взривове, огнестрелни, химически, биологични или ядрени оръжия, или боеприпаси, без надлежно разрешение, е достатъчно деецът съзнателно да упражнява фактическа власт върху инкриминираният предмет, сам или чрез другото, за себе си или за трето лице, без да е необходимо той да се намира реално и непрекъснато в него. Напълно ирелевантно е кому принадлежат и чия собственост са инкриминираните оръжия и боеприпаси, защото отношението на дееца към тези вещи се изразява, както в това, че лицето ги владее като свои, така и ако ги държи като чужди, но винаги със съзнанието, че те са в негова фактическа власт и че може да упражнява контрол върху тях и да извършва фактически действия с тях.

„Съхраняването“ по смисъла на ЗОБВВПИ се инкорпорира в държането, като предполага полагане на грижи за опазването на държаните вещи. В конкретния случай иззетите ловна карабина марка „СА-93“, калибър 7,62x39 мм и 157бр. патрони, калибър 7,62x39 мм,представляващи боеприпас и по смисъла на чл.7, ал.1 от ЗОБВВПИ. не са били намерени захвърлени, изоставени или забравени. Два от патроните подсъдимият е държал заключени в касата, а останалите – затворени в гардероба в спалнята,

поставени в пълнители, редом с ловната карабина марка „СА-93“, калибър 7,62x39 мм и до закачени негови дрехи, откъдето съпругата му е дала да се преоблече по време на претърсването на 05.08.2018г. Точно тези обстоятелства сочат за връзката на подс.Б. с посочените вещи, за грижите за тяхното запазване и съхранение и за контрола на подсъдимия върху тях, с което се обективира държането по смисъла на чл.339, ал.1 от НК. Обстоятелството, че подсъдимия на инкриминирана дата не се е намирал в жилището си е без значение, доколкото тази форма на изпълнителното деяние се проявява като фактическо състояние, което трае непрекъснато, докато не настъпят обстоятелства, които да го прекратят(чл. 80, ал. 3 от НК).

Придобиването, съхранението и използването на боеприпасите са дейности, поставени под специалния режим на ЗОБВВПИ. Ловната карабина марка „СА-93“, калибър 7,62x39 мм се явява дългоцевно огнестрелно оръжие с нарезна цев. С издаденото му разрешително Разрешение № ***** от 13.06.2017г. подсъдимият е имал право да придобива и съхранява по силата на чл.6, ал.3, т.2 от ЗОБВВПИ до 100бр. боеприпаси за това оръжие. Освен тези боеприпаси чл.6, ал.4, т.1 от същия закон му позволява да придобива и съхранява за учебни стрелби допълнителни количества от още 50броя от същия вид патрони. Действащата към дата на издаване на Разрешение № ***** от 13.06.2017 г. от Началника на 04 РУ при ОДМВР - гр. Бургас, а и към инкриминираната дата, редакция на закона не изисква други допълнителни условия за придобиването или съхранението на допълнителните боеприпаси с учебни цели, включително и не е предвидено и изискване за доказване на потребности, както по т.2 от същата норма(за спортносъстезателни нужди, за ловен туризъм и за промишлен лов). Текста на нормата на чл.6, ал.4, т.1 от ЗОБВВПИ е сходен с този на чл. 58, ал.2, т.1 от отменения ППЗКВВООБ, но със значителни отлики предвид сериозното преуреждане на материята за вида на разрешени за различни цели огнестрелни оръжия, респективно, и боеприпасите за тях. Най-същественото различие е, че при новата редакция, за придобиването и съхранението (в ППЗКВВООБ съхранението изобщо не е било регламентирано „...може да бъде разрешено закупуването...“) на допълнителните боеприпаси за учебни стрелби не се изисква друго разрешение освен разрешението за съхранение, разрешението за носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях, не се предвижда и отделна процедура за разрешаване, одобряване,

уведомяване или за някаква преценка от административен орган по повод, преди или след тяхното придобиване и съхранение, поради което подзаконовите нормативни актове, след отмяната на ЗКВВООБ са неприложими (§ 81 от ПЗРЗОБВВПИ , ДВ, бр. 73 от 2012 г., в сила от 25.09.2012 г.). Действащия режим към датата на сочените деяния е коригиран по-късно, с изменението на закона, когато със ЗИДЗОБВВПИ(ДВ, бр. 37 от 2019 г.) са внесени новелите на чл.6, ал.3 и чл.57, ал.1,т.3 от ЗОБВВПИ, като с последната норма с цел последващо уведомяване, е въведено изискването при подновяване на разрешението да се приложи освен останалите документите и документ от стрелбищен комплекс за проведени минимум веднъж за срока на действащото разрешително учебни стрелби по програма, включваща не по-малко от 50 броя боеприпаси за всяко от вписаните в разрешителното късо огнестрелно оръжие. Това изискване по същество налага задължително само за притежателя на разрешителното за съхранение, носене и употреба на оръжие за самоотбрана(не за лов) късо огнестрелно оръжие да провежда учебни стрелби с посочените характеристики. Други съществени промени по отношение на придобиването, съхранението и употреба на оръжия и боеприпаси за тях за учебни стрелби не са направени. В настоящия случай обаче факти, сочещи, че част от съхраняваните от подсъдимия боеприпаси са предназначени за учебни стрелби не са установени, няма и твърдения за такъв повод за придобиване и съхранение на боеприпаси, а съдът не е задължен да издирва или презумира обстоятелства, установяващи такава потенциална необходимост за подсъдимия.

Подсъдимият е нямал разрешение да държи боеприпасите на сина си – свид.Н. Б.. Нормата на чл.84, ал.4 от ЗОБВВПИ ясно ограничава правата на притежаващия разрешение за съхранение, разрешението за носене и употреба на огнестрелно оръжие – „само за посочените в тях видове огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях и могат да се използват само от лицето, на което са издадени.“ Принадлежността на патроните не е била изследвана по време на досъдебното производство, което се е ограничило до формалната съпоставка на намерените 157бр. патрони с посочените в една от нормите на закона (чл.6, ал.3,т.2 от ЗОБВВПИ) количества боеприпаси. Още при извършеното претърсване резултатите от тази съпоставка са били известни и са били съобщени от свид.С.Й.. При продължилото разследване

акцентът е бил поставен върху годността на предметите на престъпленията по чл.338 и чл.339 от НК. В окончателната конструкция на обвинението за времето на извършване на престъпленията е определено датата на намирането на оръжията и боеприпасите, предмета на престъплението по чл.339, ал.1 от НК е очертан като аритметична разлика между намерените и разрешените само по чл.6, ал.3, т.2 от ЗОБВВПИ боеприпаси, а този по чл.338, ал.1 от НК освен ловната карабина на подсъдимия, включва и разрешения по същия текст брой боеприпаси, доколкото от обективна страна е съставомерно упражняването от дееца само на правомерна фактическа власт върху инкриминираните предмети.

При произнасянето си по въпросите има ли извършено съставомерно деяние и ако има такова, извършено ли е виновно от подсъдимия, съдът е обвързан от фактическата рамка на обвинението, очертана с обстоятелствената част на обвинителния акт и непроменена по реда на чл.287 от НПК.

Въззивният съд, анализирайки установените фактите, намери, че формално, деянието на подс. Б. реализира признаците на по чл.339, ал.1 от НК, но неговата обществена опасност е явно незначителна.

Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК е относима към всички престъпни състави, като приложението му изисква съвкупна преценка на всички елементи на състава на конкретното деяние, съобразно утвърдените в тази насока разрешения на доктрината и съдебната практика.

Високата обществена опасност на престъпленията по чл. 339, ал. 1 от НК е проявена чрез определянето от законодателя на предвидената за него санкция. В случая незначителната обществена опасност на извършеното от подс. Б. се разкрива от обстоятелствата, че инкриминираните 57бр. боеприпаси са били легално притежавани от лице с близката степен на родство - от сина му Н.Б., въз основа на надлежно разрешително, а самото им държане е било краткотрайно – от 26-27.07.2018г. до 05.08.2018г. Патроните са сравнително малко на брой, по сравнение с общо разрешените от закона 150 бр. за съхранение по чл.6, ал.3, т.2 и ал.4, т.1 от ЗОБВВПИ, предназначени са за ловни цели и са били достъпни за закупуване от съответните специализирани магазини в различните периоди, предвид производството им – българско, сръбско и чешко, произведени пред 1958г., 1970г. и през

периода 1981-2012г.(50бр.). Държани са в спалното помещение на подсъдимия, което не предполага посещение от обитавашите къщата семейства на двамата му сина и са били прибрани в гардероб. Домът му е бил контролиран чрез видеонаблюдение, непрекъсната жива охрана, СОТ, инфрачервени датчици върху по двуметровата ограда и стражеви кучета, а допуска до имота се осъществявал само от охранителите.

Обществената опасност на личността на подсъдимия е ниска. Той е в зряла възраст с чисто съдебно минало, без данни за каквито и да е други негови противообществени прояви, с много добри характеристични данни, трудово и обществено ангажиран. Изложените дотук аргументи дават основание на въззивният съд да приеме, че в настоящият случай е налице втората предвидена хипотеза на чл. 9, ал. 2 НК, тъй като извършеното от подс.Б. деяние се явява малозначително с оглед явно незначителната му обществена опасност. По мнението на настоящия съдебен състав, посочените по-горе специфични характеристики на извършеното деяние и на дееца недвусмислено сочат, че отрицателното му въздействие върху обществените отношения е в толкова минимална степен, че обществената опасност на деянието е явно незначителна, но тя съществува и съставлява достатъчно основание за ангажиране на неговата отговорност за административно нарушение по чл.6, ал. 3, т.2 от ЗОБВВПИ .

Като е държал на 05.08.2018 г. в град Бургас, в дома си на адрес ***** , в гардероб в спалното си помещение, 57 /петдесет и седем/ броя фабрични патрони, калибър 7,62x39 мм, представляващи боеприпаси по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗОБВВПИ, подс.Б. ги е съхранявал, без да има за това надлежно разрешение по чл. 56, ал. 1 от ЗОБВВПИ, с което е осъществил от обективна страна състава на административно нарушение по чл.6, ал. 3, т.2 от ЗОБВВПИ. Административното нарушение е извършено виновно, с форма на вината пряк умисъл, защото подсъдимият е напълно е съзнавал броя на позволените от закона за съхранение по даденото му разрешение боеприпаси за ловната карабина „СА-93“, калибър 7,62x39 мм, което е видно и от отразената забележката в протокола за претърсване и изземване от 05.08.2018г.

По отношение на престъплението чл. 338, ал. 1 от НК, от обективна

страна е необходимо деецът да упражнява правомерна фактическа власт върху предметите, поставени под закрилата на посочената норма, но да прояви бездействие, изразено в две хипотези на невзимане на необходимите мерки за сигурност както 1.) тези с ненормативен характер, произтичащи от житейския опит, така и („и особено“) 2.) мерките, предвидени в надлежни правилници, наредби или инструкции - в този смисъл решение № 118 от 27.05.98 г., н.д.№ 517/97 г. на ВКС, I н. о.).

Срещу подсъдимия е повдигнато обвинение за нарушаване разпоредбата на чл. 98, ал. 1 от ЗОБВВПИ, предвиждаща предметите под специален режим да се съхраняват в метални каси, неподвижно закрепени, снабдени със секретно заключващи се устройства. Изискването местонахождението им да е на постоянния или настоящ адрес, за който е издадено удостоверение от съответната община, се отнася само за физически лица.

По отношение на държаните в заключената метална каса три служебни пистолета марка „Байкал“ 442, калибър 9x18 мм, с фабрични №№ АТМ7168, АТМ7334 и АТМ7486 и 90 броя патрона за тях, калибър 9X18 мм, неспазване на посочените в този текст мерки от страна на подсъдимия не е налице, защото като ги е държал точно в такава каса, той е изпълнил изискванията на чл. 98, ал. 1 от ЗОБВВПИ и не е допуснал нарушение. В същата е съхранявано и личното си оръжие пистолет „Глок“ 43, калибър 9x19 мм, ведно с 51 броя патрони за него калибър 9x19 мм.

На „Б.“ ЕООД е било издадено Разрешение № *****/18.12.2017 г. само за съхранение на посочените в приложението към него видове и количества огнестрелни оръжия. Съгласно разрешението трите служебни оръжия е следвало да се съхраняват по местонахождението на адреса на управление на дружеството в град Бургас, улица *****. Това е обекта на съхранение, където чл.94, ал.1, изр.последно от ЗОБВВПИ задължава да се съхраняват оръжията и боеприпасите за тях в случаите на носенето им при осъществявана охранителна дейност и при промяната на който е следвало, по силата на чл.86, ал.1, т.2, ал.2 от същия закон, да бъде уведомено съответното РУ на МВР в 14-дневен срок от настъпването на промяната. Евентуалните нарушения на посочените разпоредби засягат възможностите за осъществяване на контрол от компетентните органи за начина на съхранение на служебните оръжия и боеприпасите, но са неотносими към мерките по

чл.338, ал.1 от НК. С възприетия начин на съхранение на трите служебни пистолета „Байкал“ 442 и патроните за тях подсъдимият не е нарушил нито една от разпоредба, вменяваща му задължение за вземане на определени мерки за сигурност, поради което от обективна страна не е реализирал състава на престъплението по чл.338, ал.1 от НК.

Нарушение на чл. 98, ал. 1 и ал.2 от ЗОБВВПИ обаче е допуснато от подсъдимия, защото той е държал ловната карабина марка „СА-93“, калибър 7,62x39 мм, с фабричен номер АВ342860 и 155 броя фабрични патрони, калибър 7,62x39 мм в гардероба в спалнята си, вместо в обектите за съхранение, посочени в двете алинеи на същия текст – нито в неподвижно закрепена метална каса със секретно заключващо се устройство, нито в отделно помещение с врата със секретно заключващо се устройство и входна метална врата. С такова помещение подс.Б. е разполагал, но то не е неговата спалня, както е приел БРС, за да изключи нарушение по чл.98 от ЗОБВВПИ, а обособеното помещение под стълбището до гараж.

В чл. 98, ал.2 от ЗОБВВПИ е предоставена алтернативна възможност за съхранение на огнестрелните оръжия, когато те и боеприпасите за тях не могат да се поберат в метална каса, те да се съхраняват в отделно помещение с врата със секретно заключващо се устройство и входна метална врата. БРС неправилно е приел, че настоящия случай е изпълнено предписанието на закона, защото според показанията на свид.Н.Б., спалното помещение на подсъдимия е с метална блиндирана врата, заключваща се в касов ключ в четирите страни в метална каса в стената. Това разбиране е погрешно. Помещението по чл.98, ал.2 от ЗОБВВПИ трябва да е „отделно“ не в смисъл да е разграничено от останалата площ на сградата със секретно заключваща се врата, а да е обособено поради предназначението си – да служи само за съхраняване на оръжия и боеприпаси. Посочените в нормата вид заключване на врата и вид входна врата, указва единствено двата елемента за физическа защита на помещението, а не способа на обособяването му (за изисквания към тези елементи по отношение на складовете за съхранение например, виж чл.80, ал.1, т.1 от закона, чл.25, чл.26 от Наредба № РД-02-20-6 от 19 декември 2016 г. за техническите изисквания за физическа сигурност на строежите). Тълкуване в обратния смисъл би довело до третирането на всяко помещение, независимо от функционалното му предназначение – кухня, баня, тоалетна, всекидневна, сервизно помещение, съвещателна зала и пр.,

отделено посредством врата със секретно заключващо се устройство от останалите помещения в жилищна или служебна сграда с входна метална врата, като помещение за съхранение на оръжие и боеприпаси, което противоречи на буквата и духа на закона.

Бездействието на подсъдимия по отношение на предвидените в специалния закон мерки за съхранение на оръжието и боеприпасите само формално осъществяват признаците на престъпление по чл. 338, ал. 1 от НК, но степента на обществената опасност на деянието му е незначителна по смисъла на чл. 9, ал. 2 от НК. В тази насока съдът преценени, че характерът на посегателството е срещу обществените отношения, за които е предвидена засилената степен на защита в Раздел I, Глава единадесета от НК, но степента, в която могат да бъдат засегнати тези обществени отношения с конкретното деяние е твърде ниска

В подкрепа на това е безспорно установеното по делото, че пушката и боеприпасите са съхранявани без видимо застрашаване на обществената и лична сигурност, защото са намерени прибрани в гардероб в неговата спалня, където както бе вече посочено не може да се очаква пребиваване на членовете от фамилията, от една страна, а от друга страна, осигурените различни видове защита на имота, включително предвидените в очл. 98, ал.3 от ЗОБВВПИ денонощна физическа охрана и СОТ, възпрепятстват неконтролиран достъп до помещенията в жилището. Подсъдимият и двамата му сина са ловци и са наясно с основните правила за безопасност при боравене с огнестрелни оръжия. Както бе посочено, деецът е с отлични характеристични данни, ловец с дълга практика и няма данни да е допуснал нарушение на ЗОБВВПИ, на ловното законодателство или други противообществени прояви. Тези съображения мотивираха настоящата инстанция да приеме, че конкретното деяние не е такова, което въобще не оказва отрицателно въздействие и по никакъв начин не застрашава съществуващите отношения, но е със значително по-ниска степен на обществена опасност спрямо други със сходна правна квалификация и е явно незначителна. Тази незначителност, изключва по силата на чл. 9, ал. 2 от НК, изключва престъпния характер на деянието, но не е толкова ниска, че да обоснове приложението на чл.28, ал.1 от ЗАНН за маловажност на административното нарушение.

По горните съображения и ограничавайки се във фактическите и правни

рамки на предявеното обвинение по чл.338, ал.1 от НК, БОС намира, че деянието на подсъдимия е немаловажен случай, поради което не е престъпление, а административно нарушение на чл. 98, ал. 1 от ЗОБВВПИ, за което следва да бъде ангажирана административно-наказателната му отговорност на основание чл.193, ал.1 от ЗОБВВПИ.

От обективна страна, подсъдимият Б.Б. на 05.08.2018 г. в град Бургас, в дома си на адрес *****, в гардероб в спалното си помещение, е държал, съхранявайки, огнестрелно оръжие – ловна карабина марка „СА-93“, калибър 7,62x39 мм, с фабричен номер АВ342860 и 100 /сто/ броя боеприпаси, калибър 7,62x39 мм, за същото огнестрелно оръжие, като не взел мерките, предвидени в чл. 98, ал. 1 от ЗОБВВПИ(в редакцията към ДВ, бр. 103 от 2016 г.) да ги съхранява в метална каса, неподвижно закрепена, снабдени със секретно заключващо се устройство. Подс.Б. е извършил административното нарушение с умишлена форма на вина, съгласно чл. 7, ал. 1, пр. 1 ЗАНН, тъй като е бил напълно наясно за местата на съхранение на поставените под специален режим оръжие и боеприпаси, видно от наличните в дома му каса и обособено помещение , както и от необходимостта знанието за тези обстоятелства да удостовери с декларация по чл.76, ал.4, т.2 от ЗОБВВПИ за да получи разрешение за съответната дейност, както е направил например, по повод издаването на всяко от двете разрешения – за личното си оръжие -л.115, т.13 от досъд.п. и за Разрешение № ***/18.12.2017 г. – л.46, т.20 от досъд.п.

В правомощията на въззивната инстанция по чл. 337, ал. 2, т. 4 НПК и при съответен протест от прокурора, какъвто в случая е налице, е да измени присъдата като наложи административно наказание, когато извършеното деяние съставлява административно нарушение, предвидено в закон или указ. Деянията на подсъдимия, предвид тяхната малозначителност не съставляват престъпления, но осъществяват съставите на посочените по-горе административни нарушения – чл.217, ал.3 от ЗОБВВПИ.

Решавайки въпроса за административно-наказателната отговорност на подс. Б., съдът съобрази, че според чл. 11 от ЗАНН за субсидиарното приложение на Общата част на НК относно обстоятелствата, изключващи отговорността, са приложими нормите на чл. 80 и сл. от НК – т.2 от

Тълкувателно постановление № 1/ 27.02.2015г. по т.д.№1/2014г. съвместно от ОСС на наказателна колегия на ВКС и ОСС, II колегия ВАС. Абсолютната давност възлиза е четири години и половина, считано от датата на деянието, които към настоящия момент не са изтекли.

За административното нарушение на чл.6, ал. 3,т.2 от ЗОБВВПИ е приложима санкционната норма на чл. 212 от същия закон, съгласно която за нарушение на този закон и на издадените въз основа на него нормативни актове, за което не е предвидено друго наказание, виновните лица се наказват с глоба от 500 до 2000 лв. Административното нарушение на чл. 98, ал. 1 от ЗОБВВПИ е наказуемо с предвидената по чл.193, ал.1 от закона глоба от 500 до 1500 лв.

Водейки се от правилата за отмерване на административното наказание по чл. 27 от ЗАНН, въззивният съд намира, че от една страна, подсъдимият е заета с обществено полезна дейност личност, трудово ангажиран, семеен, без данни за други противообществени прояви. От друга страна, съдът съобрази , че нарушението на чл.98, ал.1 от ЗОБВВПИ е с относително немалка тежест, доколкото в предмета му присъстват както дългоцевно огнестрелно оръжие с нарезна цев, така и боеприпаси за него, а това по чл.6, ал. 3,т.2 от ЗОБВВПИ, макар и пряко да засяга мерките за сигурност, е с относително по-ниска тежест по сравнение с други от същия вид и е с инцидентен характер. При тези предпоставки, според преценката на съда, административно-наказателната отговорност на подс. Б. следва да се индивидуализира при лек привес на смекчаващи отговорността обстоятелства, поради което за извършеното нарушение на чл.6, ал. 3,т.2 от ЗОБВВПИ му наложи на основание чл.212 от същия закон административно наказание глоба от 1000лв., а за на нарушението на чл.98, ал.1 от ЗОБВВПИ му определи на основание чл.193, ал.1 от ЗОБВВПИ административно наказание глоба от 700 лв.

В този размер наложените административни наказания според въззивния съд съответстват в пълна степен на вида и тежестта на извършените нарушения и са напълно достатъчни за постигане на предвидените по чл.12 от ЗАНН цели.

Въззивната инстанция намира за неправилна присъдата в частта, с която първостепенният съд се е разпоредил с част от веществените доказателства,

като е постановил връщане на 142 броя патрони, калибър 7,62x39 мм и 15 броя изстреляни гилзи от патрони, калибър 7,62x39 мм на Б. Г. Б. и Н. Б. Б.. В тази част присъдата е и немотивирана. Предметите на административното нарушение се отнемат в полза на държавата, когато това е изрично предвидено в съответния закон или притежаването им е забранено. ЗОБВВПИ не предвижда да се отнемат в полза на държавата предметите на нарушенията по чл.6, ал. 3, т.2 и по чл.98, ал.1 от ЗОБВВПИ. Притежаването на процесните боеприпаси не е забранено, напротив, по силата на издадените им разрешителни подсъдимия и свид.Н.Б. могат да придобиват и съхраняват лемитиран брой от същия калибър боеприпаси. По делото е установено, че 80бр. от тях принадлежат на Н. Б., а останалите 77бр., принадлежат на подс.Б.Б.. За изготвянето на балистичната експертиза № 18/БАЛ-188, по досъдебно производство № 45/2016 г. по описа на ГД „БОП“ - МВР при експериментална стрелба били изстреляни 15 броя от иззетите патрони, калибър 7,62x39 мм, а като веществени доказателства към делото били приложение техните гилзи. При тези обстоятелства съдът намира, че на свид.Н.Б. следва да бъдат върнати принадлежащите му 80 бр. патрони, калибър 7,62x39 мм, на подс.Б.Б. - 77 бр. патрони от същия калибър, а 15 броя изстреляни гилзи от патрони, калибър 7,62x39 мм след влизане в сила на присъдата да се унищожат.

Първоинстанционният съд е пропуснал да се произнесе по възлагането на разноските – чл.301, ал.1, т.12 от НПК, което при постановената от него оправдателна присъда, макар и процесуално нарушение, не е съществено, защото са останали за сметка на държавата, така като са били направени.

При настоящият резултат на делото, след като подсъдимият е признат за виновен за извършени административни нарушения, на основание чл. 84 ЗАНН за приложимостта на чл. 189, ал. 3, ал.4 от НПК, той следва да заплати направените по делото разноски, относими към нарушенията, за които е признат за виновен.

Тези разноски включват пътни разноски и възнагражденията на вещите лица за изготвените по делото от вещите лица от ЦЕКИ към НИК-МВР и БНТЛ при ОДМВР-Бургас дактилоскопна и балистични експертизи на иззетите боеприпаси и ловната карабина марка „СА-93, съответно – 295, 94лв. в досъдебното производство и 326, 52лв. в производството пред БРС.

По горните съображения и като не намери основания за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане, Бургаският окръжен съд на основание чл. 337, ал. 2, т. 4 от НПК и чл. 338 от НПК,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 260093 от 23.06.2021г., постановена от Районен съд, гр.Бургас по НОХД № 4479/2019г., В ЧАСТТА, с която подсъдимия Б. Г. Б., ЕГН *****, е признат за невиновен по обвинението за извършено престъпление по чл. 339, ал. 1 от НК, като го признава за ВИНОВЕН, че със същото деяние е извършил административно нарушение на чл.6, ал. 3, т.2 от ЗОБВВПИ , поради което и на основание чл.212 от ЗОБВВПИ му НАЛАГА административно наказание ГЛОБА в размер на 1000(хиляда)лева.

ИЗМЕНЯ присъда № 260093 от 23.06.2021г., постановена от Районен съд, гр.Бургас по НОХД № 4479/2019г., В ЧАСТТА, с която подсъдимия Б. Г. Б., ЕГН *****, е признат за невиновен по обвинението за извършено престъпление по чл. 338, ал. 1 от НК, като го признава за ВИНОВЕН, че със същото деяние е извършил административно нарушение на чл. 98, ал. 1 от ЗОБВВПИ(в редакцията към ДВ, бр. 103 от 2016 г.), поради което и на основание чл.193, ал.1 от ЗОБВВПИ му НАЛАГА административно наказание ГЛОБА в размер на 700(седемстотин)лева.

ОТМЕНЯ присъдата в ЧАСТТА, с която е постановено 142(сто четиридесет и два) броя патрони, калибър 7,62x39 мм и 15 (петнадесет) броя изстреляни гилзи от патрони, калибър 7,62x39 мм – да бъдат върнати на Б. Г. Б. и Н. Б. Б., като вместо това

ПОСТАНОВЯВА на Н. Б. Б.,ЕГН*****, да бъдат върнати принадлежащите му 80 бр. патрони, калибър 7,62x39 мм; на подс. Б. Г. Б., ЕГН ***** – да бъдат върнати 77 бр. патрони от същия калибър, а 15(петнадесет) броя изстреляни гилзи от патрони, калибър 7,62x39 мм, след влизане в сила на присъдата да се унищожат.

ОСЪЖДА подс. Б. Г. Б., ЕГН *****, ДА ЗАПЛАТИ в полза на държавата направените по делото разноски в общ размер 622,46 лв., от които по сметка: на МВР- сумата от 105,77лв.(сто и пет лева и седемдесет и седем стотинки), на ОД на МВР - гр. Бургас, сума в размер на 190,17лева (сто и деветдесет лева и седемнадесет ст.), представляващи направени в

досъдебното дело разноси, а сумата в размер на 326,52 лева (триста двадесет и шест лева и петдесет и две ст.), представляваща разноси, направени в съдебното производство - по сметка на Районен съд, гр. Бургас.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в ОСТАНАЛАТА ЧАСТ.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____